

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἑτησία δραχμὲς 100. Ἐξά-
μηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.
Ἀμερικῆς δολλάρια 3.—Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδῆποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 47ος

Ἀθῆναι, 8 Ἀπριλίου 1939

Ἔτος 61ον.—Ἀριθ. 19

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

ΤΑ ΤΡΙΑ ΠΟΥΛΙΑ ΠΑΣΧΑΛΙΝΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἡ λίμνη τῆς
Τιβεριάδος δὲν εἶχε πάρει ἀκόμῃ αὐ-
τὸ τὸ ὄνομα. Μόλις λίγα χρόνια ὕ-
στερα ἀπὸ τὴν ἱστορίαν, ποὺ θὰ σὰς
διηγηθῶ, ὁ γιὼς τοῦ
Ἡρώδης ἔκτισε στὴν
θέσιν ποὺ ἔπιανε
πρὶν ἕνα ἐλεεινὸν
ψωροχώρι, τὴν πε-
ρίφημην πολιτείαν
ποὺ ἐβάφτισε Τίβε-
ριάδα γιὰ νὰ κο-
λακεύσῃ τὸν αὐ-
τοκράτορα Τιβέ-
ριο. Ἡ ὠραία λί-
μνη ὠνομαζόταν
Κιννερὲ, ποὺ θὰ
πῇ «ἄρπα» γιὰτὶ
οἱ ἀπαλὲς γραμμὲς
τῆς παρουσιάσανε
κάποια ὁμοιότητα
μὲ τὸ μουσικὸν αὐ-
τὸ ὄργανον, τὸ ἀ-
γαπημένον τοῦ βα-
σιλεῖα Δαυίδ.

Τὸ καλοκαίρι
μιά θανάσιμην νάρ-
κην ἀπλώνεται πᾶ-
νω ἀπ' τὰ νερά τῆς
λίμνης ποὺ βρά-
ζουν ἀπὸ τὴν ζέ-
στη. Τὴν λίμνην δὲν
τὴν ρυτιδώνει οὐ-
τε ἡ παραμικρότε-
ρη πνοή, οἱ βάρ-
κες κατεβάζουν τὰ
πανιά τους. Μόνο
κάτι χῆνες κοιλα-
ροῦδες ψάχνουν
μέσα στὸ βοῦρκο

μήπως βροῦνε τίποτα νὰ τσιμπήσουν.
Μόλις ὅμως φθάσῃ τὸ Πάσχα φέρ-
νοντας μαζί του τὴν ἀνοιξή, τὸ νερὸ
καὶ ὁ οὐρανὸς ζωντανεῖ ἀπὸ κάθε
λογῆς πετάγματα καὶ πτερὰ. Οἱ γλά-
ροι περνοῦν καὶ ξαναπερνοῦν βγά-
ζοντας μικρὰς κραυγὰς, κι' ὕστερα
κατεβαίνουν μὲ ὀρμή
στὴν παραλία κάνον-
τας τρία πηδηματά-
κια στὴ γραμμὴ. Πιὲ
φιλοπεριέργες ἀπὸ τὴν
γυναικοῦλες τὴν γειτο-
νιάς οἱ νερόκοτες γλυ-
στοῦν ἀνάμεσα στὰ
πυκνὰ δάση ποὺ σχη-
ματίζουν τὰ καλάμια
στὴν χρυσαφένιαν ἀμ-
μουδιάν. Οἱ γερανοί,
οἱ ἰδιίδες καὶ οἱ ἐρω-
διοὶ περπατοῦν ἐπάνω
κάτω μ' ὅλην τὴν
σοβαρότητα ψάχνον-

«Τὰ τρία παιδιὰ καταγίνονται ἀκόμα μὲ τὰ εὐθραυστα παιχνίδια τους...».

τας γιὰ κανένα βάτραχο, ἐνῶ οἱ ἀλ-
κυῶνες μὲ τὴν σμαραγδένια ράχη καὶ
μὲ τὸ κοράλλινον ράμφος περιμένουν
ἡσυχες ἐπάνω σὲ κανένα κλαράκι
σύρριζα στὸ νερὸ, νὰ περάσῃ κανένα
ἀπρὸσεκτο ζουζουνάκι μπρὸς ἀπὸ τὴν
μύτη τους γιὰ νὰ τ' ἀρπάξουν. Μὰ
οἱ βασιλιάδες τῆς λίμνης εἶναι οἱ κορ-
μοράνοι.

Κουρνιασμένοι ἀπάνω στοὺς βρά-
χους, μόλις ἀντικρύσουν ἀπὸ μακριὰ
κανένα κοπάδι ψαριῶν νὰ περνᾷ,
χυμοῦν μὲ ὀρμή, πέφτουν στὸ νερὸ
μὲ πάταγο, τὸ χτυποῦν μὲ τὴν δύνα-
μὴν τῶν πτερυγίων τους, καὶ σκορπίζουν
τὸν πανικὸν στὸ γένος τῶν ψαριῶν,
ποὺ τρομοκρατημένα φεύγουν κατὰ
τὴν ἀκρολιμνιά. Μόλις ἡ λεία τους
ἀνεβῇ στὸν ἀφρὸ δίνουν μιὰ βουτιά,
ἀρπάζουν μὲ τὴν μύτη τους τὴν τσι-
ποῦρεν καὶ τὰ λαυράκια καὶ ἔταν
ξαναβγοῦν στὴν ἐπιφάνειαν τὰ πετοῦν
μὲ κωμικὸν τρόπο στὸν ἀέρα καὶ τ'
ἀρπάζουν τὴν ὥραν ποὺ πέφτουν κατ'
εὐθεῖαν μέσα στὸ λαρύγγι τους.

Τότε ὅμως στὴ μέση τῆς λίμνης,
βλέπει κανεὶς κάτι λευκοῦς σωρούς
ποὺ θὰ τοὺς νόμι-
ζε γιὰ νησιά, νὰ
ζωντανεῖ οἱ σιγά-
σιγά, καὶ ἕνας-ἕ-
νας νὰ διαλύονται.
Εἶναι πελεκάνοι,
ποὺ ὁ ἕνας μετὰ
τὸν ἄλλον ἀνοίγουν
τὰ φτερά τους, πᾶ-
νε καὶ συνάντοῦν
τοὺς βουτηχτάδες
κορμοράνους στὴν
ἀκρολιμνιά καὶ ἀρ-
χίζουν νὰ περπα-
τοῦν ἀνάμεσά τους
μὲ τὸ πιδ ἄθωο ὕ-
φος τοῦ κόσμου.
Ἀδιάφοροι πρὸς
τοὺς παρείσακτους
αὐτοὺς οἱ κορμο-
ράνοι ἐξακολου-
θοῦν τὴν βουτιάν

τους, μὰ ὅταν βγαίνουν ἀπὸ τὸ νερὸ καὶ σύμφωνα μὲ τὴ συνήθεια τους, πετοῦν ψηλὰ τὴ λεία τους γιὰ νὰ τὴν ἀρπάξουν στὸν ἀέρα, αὐτὴ πέφτει πάντοτε σχεδὸν στὸ ράμφος ἐνὸς πελεκάνου — μέσα στὸ ράμφος τοῦ ἡ μᾶλλον μέσα στὸ δισάκι τοῦ τεμπέλη ζητιάνου, ποὺ ὁ Θεὸς ἐκρέμασε ἀπ' τὸ λαίμω του. Δίχως ἄλλο γιὰ τὸν πελεκάνο θὰ ἔχουν γραφεῖ ἐκεῖνα ποὺ λέει τὸ εὐαγγέλιο.

**

Ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα, πάνω ἀπὸ τὴ λίμνη, στὸ χωριὸ τῆς Ναζαρέτ, τρία παιδιὰ βρισκόνταν καθισμένα στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου. Ὁ ἀνεμὸς συνέπαιρνε μαζὶ τοὺς τὰ τελευταῖα σύννεφα τῆς καταιγίδας ποὺ εἶχε ξεσπάσει στὸ βουνὸ σὺν μπόρα λιγώωρη καὶ ὀρμητικὴ, σὺν κι' αὐτὴ ποὺ βλέπει κανεὶς μόνο στίς χώρες ποὺ σπᾶν βρέχει. Ἡ λίμνη ποὺ ὅλη τὴν ἡμέρα ἦταν ταραγμένη τώρα δὲν ἦταν παρὰ μόνον γαλήνη καὶ φῶς, μὲ μεγάλες τριανταφυλλίες λουρίδες ποὺ ἔμοιαζαν σὺν ἀπλωμένες νὰ στεγνώσουν ἐπάνω στὰ νερά της. Οἱ κορμοράνοι εἶχαν ξαναγέει ἐπάνω στοὺς βράχους τῆς ἀκτῆς καὶ οἱ πελεκάνοι, ἐφωδιασμένοι γιὰ καλὰ εἶχαν ξαναενοηθῇ πάλι σὲ μεγάλα ἄσπρα ἄσπρα νητιά, κομισμένα ἐπάνω στὰ νερά.

Μὲ τὰ τρία μικρὰ καφτάνια τους ἀνασηκωμένα πάνω ἀπὸ τὰ γόνατα, τὰ τρία παιδιὰ πλατσούριζαν μ' ἀπόλαυση μὲς στίς λάσπες καὶ κατὰ γίνονταν νὰ στήσουν ἕνα φράγμα γιὰ νὰ συγκρατήσουν τὸ νερὸ ποὺ ἔτρεχε στ' αὐλάκια καὶ νὰ σχηματίσουν ἔτσι μιὰ λίμνη ὅμοια μὲ τὴν Κιννερὲ. Τῆς ἔδιναν, ὅπως στήν ἀληθινὴ λίμνη, τὸ σχῆμα ἄρπας, κι' ἀφοῦ τὴν κατασκεύαζαν ὅπως ἤθελαν, τοὺς βάλθηκε νὰ τὴν ἀποικίσουν καὶ μὲ πουλιά, πλασμένα, ἐννοεῖται, μὲ πηλὸ.

Τὸ ἕνα παιδί ἔκανε ἕνα πρᾶγμα ἀμορφο ποὺ εἶχε τὴν ἀπαίτηση νὰ μοιάζῃ μὲ τοὺς ὄρνιθες ἐκεῖνους κορμοράνους, ποὺ ἔχουν τόσο μεγάλες πτεροῦγες ὥστε μποροῦν καὶ χυμοῦν ἀπὸ μακρὰ καὶ στρώνουνε τὰ ψάρια στὸ κυνήγι. Ὁ ἄλλος ἔβαζε μεγάλες προσπάθειες γιὰ νὰ πλάσῃ ἕνα κομμάτι πηλὸ σὲ πελεκάνο καὶ νὰ κρατήσῃ σὲ ἰσορροπία, τὸ πελώριο ράμφος καὶ τὸ δισάκι του. Τὸ τρίτο, τὸ μικρότερο ἀπὸ τὰ τρία, εἶχε πᾶνι πάρα κάτω, ὅπου βρῆκε λίγον ἄσπρο πηλὸ κι' ἐνῶ οἱ σύντροφοί του, πολεμοῦσαν νὰ στερεώσουν στὰ πόδια τους τὰ χοντροκαμωμένα κατα-

σκεύασματά τους, αὐτὸς, μὲ τὰ μικρὰ χερῶν του, εἶχε πλάσει μὲ καταπληκτικὴ τέχνη, ἕνα γλᾶρο ἀπὸ πηλὸ.

Ὅσο εἶχε πέσει τὸ βράδυ. Στὸν οὐρανὸ, τὸν ἐλευθερωμένον ἀπὸ τὰ σύννεφα ξεπρόβαλε τὸ φεγγάρι καὶ τὰ πρῶτα φῶτα ἀναβάν στὰ σπιτία τῆς Ναζαρέτ.

Μὴ προσέχοντας τὸ σκοτάδι ποὺ ἔπεφτε γύρω τους, τὰ παιδιὰ κατὰ γίνονταν ἀκόμη μὲ τὰ εὐθραυστα παιχνίδια τους, κι' ἔξαφνα ἀπὸ ἕνα σπῆτι ἀκούστηκε μιὰ φωνή:

— Λουκά! Λουκά!

Μὰ ὁ Λουκάς ποὺ γιὰ δεκάτη φορά πολέμοι νὰ στερεώσῃ ἐπάνω στὸ ξυλάκι ποὺ τοῦ χρησίμευε γιὰ λαίμω—τὴν κεφαλὴ τοῦ κορμοράνου του, ἦταν πολὺ ἀφοσιωμένος σ' αὐτὴ τὴν ἀσχολία, ὥστε ν' ἀκούσῃ καὶ ν' ἀποκριθῇ.

— Λουκά! Λουκά! ξαναεῖπε ἡ φωνή.

Ὁ Λουκάς δὲν κουνήθηκε ἀπ' τὴ θέση του. Χρειάστηκε νὰ τὸν φωνάξῃ ἄλλη μιὰ φορὰ ἡ μητέρα του καὶ τότε μὲ λύπη τοῦ ἀποφάσισε ν' ἀφήσῃ στήν ἄκρη τῆς μικρῆς λίμνης τὸν ὀδῶν κορμοράνο του, ποὺ μόλις ἔφυγε αὐτὸς, ἔπαψε πιά νὰ παροσταίνῃ τὸν κορμοράνο γιὰ ὁποιοδήποτε.

— Μάρκο! φώναξε λίγο πῶς ὅστερα μιὰ ἄλλη φωνὴ μὲς στὸ δειλινό.

Μὰ τὴ στιγμὴ αὐτὴν ἀκριβῶς ὁ πελεκάνος τοῦ Μάρκου εἶχε χαλάσει.

— Ἐρχομαι! ἔρχομαι! φώναξε. Ὅσο δὲν κουνήθηκε δοκιμάζοντας νὰ διορθώσῃ τὴν καταστροφὴ ὅπως ὅπως.

— Μάρκο! Μάρκο! ξανακούστηκε ἡ φωνὴ μὲ κάποια ἀνυπομονησία, αὐστηρὴ σχεδόν.

**

Ὅπως καὶ στὸν Λουκά, ἔτσι καὶ σ' αὐτὸν ἀναγκάστηκε νὰ τὸν φωνάξῃ γιὰ τρίτη φορὰ ἡ μητέρα του. Καὶ τούτῃ τὴ φορὰ ὁ Μάρκος ὑπάκουσε, ἀφοῦ μὲς στὸ θυμὸ του ἐπέταξε μὲ μιὰ κλωτσιὰ τὸ ἀριστούργημα τοῦ στὸ νερὸ.

Στὴν ἄκρη τῆς μικροῦλας λίμνης, τῆς φωτισμένης ἀπὸ τὸ φεγγάρι, δὲν βρισκόταν πιά παρὰ τὸ τρίτο ἀγοράκι ποὺ ἀποτέλειωνε τὸν πῆλινο γλᾶρο του.

— Ἰησοῦ! φώναξε μιὰ γυναίκα ἀπὸ τὸ κατώφλι τῆς πόρτας της.

Ἡ φωνὴ της, γεμάτη γλύκα, σκορπίστηκε στὴ νύχτα σὺν ἄ-

ρωμα καὶ ἀπλωνόταν ὁλόγυρα...

Τὸ παιδί σηκώθηκε εὐθὺς παρῶντας ἐκεῖ τὸν πῆλινο γλᾶρο τοῦ κι' ἔτρεξε.

Κι' ὁ πῆλινο γλᾶρος ἀνοίξε τις πτεροῦγες τοῦ καὶ πέταξε.

Jerom et Jean Tharaud

(Μετάφρ. ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΤΑΡΣΟΥΛΗ)

ΑΠ' ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΣΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΜΟΥ

ΤΟ ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΙ

— Μανούλα μου, ἄσε με, νὰ παίξω
[στὰ λουλούδια,
Εἶμουν κι' ἐγὼ μικρούλι ῥόδο μιὰ
[φορὰ,
Δὲν μὲ θυμᾶσαι; Στὼν πετάλων μου
τὰ χνούδια,
Ποῦχε τρελλὸ χορὸ στημένον ἡ χαρὰ;
Μανούλα μου, ἄσε με, νὰ παίξω στὰ
[λουλούδια,

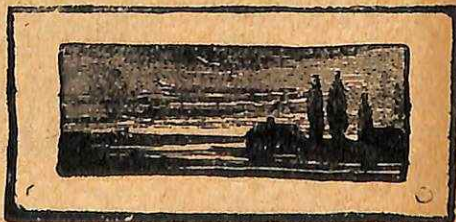
Στοῦ κήπου σου σὲ μιὰν ἄκρη εἶμουν
[φυτωμένο
Μὰ σὺ περνοῦσες σὺν ἀδιάφορῃ, μπρο-
[στά.
Τοῦ κάκου, σκόρπιζα τὸ μῦρο μου θλιμ-
[μένο,
Λὲς καὶ τὰ μάτια σου γιὰ μένα εἶχες
[κλειστά
Δὲν μ' ἔβλεπες ποῦμουν στὸν κήπο φυ-
[τωμένο...

Πῶς πόναγα βαθεῖά μου ποῦ δὲ μ' εἶ-
[χες νοιώσει.
Τὰ πέταλα μου κούναγα, μὰ σὺ, δὲν
[μ' εἶχες δεῖ.
Κακὴ μαμιά, δὲν εἶχες μιὰ ἐξυπνάδα
[τόση,
Γιὰ νὰ γνωρίσεις τὸ μικρούλι σου
[παιδί;
Πῶς πόναγα βαθεῖά μου ποῦ δὲν μ' εἶ-
[χες νοιώσει...

Κι' ὅταν βαρέθηκα στὸν κήπο νὰ προ-
[σμένω,
Μιὰ ροδαυγὴ ποὺ ἡ Μοῖρα ἀκούω νὰ
[μὲ καλεῖ,
Στὴν ἀγκαλιά σου πέφτω, καὶ τ' ἀγα-
[πημένο
Παιδάκι σου ἔγινε, μανούλα μου, κα-
[λή...
Ὅταν βαρέθηκα στὸν κήπο νὰ προσ-
[μένω...

Τώρα τὸ νοιώθεις, ὅταν μὲ κρατᾶς σι-
[μά σου,
Πῶς κλείνω στὸ κορμάκι μου τὴν εὐω-
[διά,
Ὅλῳ τῶν λουλουδιῶν τοῦ κάμπου,
[καὶ τοῦ δάσου,
Ποῦ στήν προσφῆρῳ μὲ χαρούμενη
[καρδιά;...
Τάχα τὸ νοιώθεις ὅταν μὲ κρατᾶς σι-
[μά σου;

ΛΙΛΑ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ ΚΑΡΑΝΙΚΟΛΑ

ΑΘΗΝΑ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΠΑΣΧΑ

Ἀγαπητοί μου,

Θ Ἀ ἤθελα νὰ σᾶς πῶ σήμε-
ρα γιὰ τὸ Πάσχα κάτι ποὺ
νὰ μὴν τὸ εἶπα ἀκόμη—κά-
τι καινούργιο. Μὰ εἶναι εὐ-
κολο; Σαράντα χρόνια τώρα γράφω
στὴ «Διάπλαση» Ἀθηναϊκῆς Ἐπι-
στολῆς. Καὶ τις σαράντα ἀπ' αὐτὲς
τις ἔχω γράφει γιὰ τὸ Πάσχα. Τὰ
εἶπα λοιπὸν ὅλα καὶ τοῦ κάκου θὰ
ζητοῦσα τὸ ἀνείπωτο, τὸ καινούργιο.
Κι' ἐν' ἀπὸ τὰ δυὸ: ἡ δὲν θὰ σᾶς
ἔγραφα σήμερα τίποτα, ἡ θὰ ξανά-
γραφα τὰ στερεότυπα, τὰ παλιά, τὰ
χιλιοειπωμένα κι' ἀπὸ μένα κι' ἀπὸ
ἄλλους... Ἀλλὰ μ' ἔδραλε ἀπὸ τὸ
δῖλημμα καὶ τὴν ἀμνηχανία μιὰ πρό-
σφατη θύμηση: Στὴν Ἀκαδημία,
τὴν 25 Μαρτίου, ὁ νέος τῆς πρόε-
δρος, ὁ σοφὸς καὶ καλὸς κ. Δ. Μπαλά-
νος, ἐξεφώνησε τὸν πανηγυρικόν. Κι'
ἀνάμεσα στ' ἄλλα ὡραῖα, εἶπε πῶς ἂν
καὶ τὸ θέμα εἶναι ἐξαντλημένο—ἐκα-
τὸ τώρα χρόνια ἐξυμνοῦμε τὴν 25
Μαρτίου—δὲν πρέπει νὰ διαστᾶσουμε
νὰ ξαναλέμε κάθε χρόνο τὰ ἴδια.
Γιὰ εἶναι χρέος μας νὰ πανηγυρί-
ζουμε τὴ μεγάλη ἡμέρα καὶ νὰ θυ-
μόμαστε ἡ νὰ θυμίζουμε τί τῆς χρω-
στοῦμε, ἀδιάφορο ἂν τὰ ἴδια πράγ-
ματα, τὰ ἴδια λόγια, τὰ εἶπαμε ἡ τὰ
κούσαμε καὶ πέρου.

Αὐτὸ εἶναι μιὰ μεγάλη ἀλήθεια κι'
ἱσχύει γιὰ ὅλες τις μεγάλες ἡμέρες
τοῦ χρόνου, τις ἐθνικὲς καὶ τις θρη-
σκευτικὲς γιορτές. Καὶ γιὰ τὸ Πάσχα,
τὴ μεγαλύτερη ἀπ' ὅλες. Ἔτσι εἶναι.
Μήπως καὶ στήν ἐκκλησιά, μὲ τὰ
ἴδια λόγια, τὰ στερεότυπα, δὲν θυ-
μούμαστε τί ἔγινε καὶ τί μᾶς χάρισε
τὸ Ἅγιο Πάσχα, καὶ δὲν χαίρομα-
στε γιὰ τὴν ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ;
Καὶ μᾶς συγκινεῖ λιγώτερο τάχα τὸ
«Χριστὸς Ἀνέστη», ἐπειδὴ τὰκούσα-
με καὶ πέρου καὶ τὰκούμε ἀφ' οὗτου
γεννηθήκαμε; Καὶ τὸ εὐαγγέλιο «Καὶ
διαγεγνομένου τοῦ Σαββάτου»; Κι'
ὁ περίφημος λόγος τοῦ Χρυσόστομου
«εἰ τις εὐσεβὴς καὶ φιλόθεος»; Καὶ
τὰ θαυμάσια ἐκεῖνα τροπάρια «Εἰ
καὶ ἐν τάφῳ κατήλθες ἀθάνατε» καὶ
«Μαγδαληνὴ Μαρία τοῦ τάφου προ-
σελθοῦσα»; Καὶ τὸ «ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ
λόγος», τὸ εὐαγγέλιο τῆς πασχαλι-
νῆς λειτουργίας; Καὶ τελοσπάντων
ὅλα ὅσα ἀκούμε στήν ἐκκλησίαν τὸ
Πάσχα, ποὺ τὰ ξέρομε ἀπέξω κι'
ἀνακατωτά; Μὰ εἶναι χρέος μας νὰ
τὰ ξανακούσουμε καὶ νὰ θυμηθοῦμε.
Εἶναι χρέος μας νὰ τὰκούμε κάθε

χρόνο, τὰ ἴδια, ἀπαράλλαχτα, στε-
ρεότυπα καὶ χιλοειπωμένα...

Ἔτσι καὶ τοὺς λόγους ποὺ ἔκφω
νοῦνται καὶ τὰρθρα ποὺ γράφονται.
Ἄς μὴ ζητοῦμε σ' αὐτὰ πρωτοτυ-
πία ὅταν τὰ θέματα εἶναι ἐξαντλημέ-
να. Διαβάστε πάλι τὴν Ἐπιστολὴν
ποὺ σᾶς ἔγραψα πέρου γιὰ τὸ Πά-
σχα: θὰ σᾶς φανῇ σὰ φετεινὴ. Κι'
ἡ προπερίση, κι' ἡ πρὸ δέκα χρό-
νων, κι' ἡ πρὸ εἴκοσι... Τώρα πιά δὲν
θὰ ἐδίσταζα καθόλου νὰ σᾶς ξαναπῶ
ἄλλη μιὰ φορὰ τὰ ἴδια, ἂν δὲν ἐγέ-

μιζα τὸ χαρτί μου μὲ αὐτὸ τὸ δικαιο-
λογητικὸν προσίμιο. Ἀλλὰ ἔπρεπε νὰ
σᾶς τὰ πῶ κι' αὐτὰ μιὰ φορὰ. Καὶ
τώρα μάλιστα βλέπω πῶς φέτος, γιὰ
τὸ Πάσχα, σᾶς εἶπα καὶ κάτι ποὺ
δὲν τὸ εἶχα πεῖ ποτέ.

Ὁ ἐπίλογός μου ὅμως θὰ εἶναι
καὶ πάλι ὁ στερεότυπος: Καὶ πῶς
μπορεῖ νὰ μὴν εἶναι; Χριστὸς ἀνέ-
στη, παιδιὰ μου, καλὸ σὰς Πάσχα,
μὲ ὕμνια καὶ χαρὰ, καὶ τοῦ χρό-
νου!

Σᾶς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΚΑΛΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

19

Αὐτὸ ἔγινε ἑκατό, χίλιες, ἑ-
κατὸ χιλιάδες φορές. Ἡμέρες ὁ-
λάκερες ὁ Βάτραχος ψάρευε κι' ὁ
Γιαννάκης μαγεύερε ἡ ἐπάστω-
νε. Ἐπιτέλους μιὰ μέρα ὁ ἀκού-
ραστος ψαρὸς εἶπε στὸν ἀκούρα-
στο μάγειρο:

— Τελείωσε. Δὲν ἔχει πιά
οὔτε ἕνα μεγάλο ψάρι στὴ λίμνη.
Ἄφησα μόνο τὰ μικρὰ γιὰ νὰ
μεγαλώσουν. Τώρα σ' ἀφίνω.
Μαγεύερε κι' αὐτὰ τὰ τελευταῖα
καὶ φώναξε ὅστερα τὸ Γάτο νὰ
ἰδῇ καὶ νὰ χαρῇ.

Ὁ Βάτραχος χάρθηκε. Ὁ
Γιαννάκης ἀποτελείωσε τὸ μα-
γεῖομα καὶ τὸ πάστωμα, κι' ἔ-
πειτα φώναξε δυνατὰ:

— Ἀφέντη κύο Γάτε! Ἐ-
λάτε! Ἐτοιμα ὅλα!

Στὴ στιγμὴ παρουσιάσθηκε
ὁ Γάτος. Εἶδε τὰ μαγευμένα καὶ τὰ παστὰ ψάρια, δοκίμασε λίγο ἀπ' ὅ-
λα, ἔμεινε πολὺ εὐχαριστημένος κι' εἶπε:

— Μπαῖβο, Γιαννάκη, εἶσαι καλὸ παιδί! Δὲν θέλω ὅμως νὰ ποῖν
πῶς δούλεψες χάρισμα γιὰ τὸ Γάτο τοῦ Βουνοῦ. Νά, πάρε αὐτὸ τὸ νύχι,
κι' ἄμα αἰσθάνεσαι κούραση ἡ ἀδιαθεσία, ἄγγιξε μ' αὐτὸ τὸ μέτωπό σου
καὶ εὐθὺς θὰ σοῦ περᾷ. Ἐλα τώρα, ἀνέβα καὶ κάθησε στὴ ράχη μου.

Ὁ Γιαννάκης ὑπάκουσε, καὶ μ' ἕναν πήδο ὁ Γάτος τὸν πέρασε στήν
ἀντικρινὴ ὄχθη τῆς λίμνης καὶ χάρθηκε. Χάρθηκε κι' ἡ λίμνη. Κι' ὁ Γιαν-
νάκης ἔμεινε μόνος κι' ἐλευθερὸς νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ
δοῖμι τοῦ πρὸς τὴν κορφή τοῦ βουνοῦ.

Ἀγγίξε τὸ μέτωπό του μὲ τὸ νύχι ποὺ τοῦ χάρισε ὁ
Γάτος κι' ἐννοίωσε ἀμέσως νὰ τοῦ φεγγὴ κάθε κούραση
κι' ἀδιαθεσία. Χαρούμενος κι' ἐλαφρὸς προχωροῦσε, ἀ-
νέβαινε. Ἡ κορφή δὲν ἦταν μακριά. Κι' ἡ τοποθεσία
ποὺ περνοῦσε τώρα ὁ Γιαννάκης, τί ὡραία! Μπροστά

του πετοῦσαν πουλιά και ανάμεσα στα πυκνά δέντρα φαίνονταν κάτι ὁμοιομορφα σπιτάκια. Νὰ καὶ τὸ περιτείχισμα τοῦ περβολιοῦ ποὺ θὰ εἶχε τὸ Βοτάνι τῆς Ζωῆς. Δυὸ βήματα ἀκόμα. Θὰ τοῦ τύχαινε τάχα κι' ἄλλο ἐμπόδιο;

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΓΕΝΕΘΛΙΑ

Ἡ μαμά εἶναι σήμερα πολυάσχο-
λη. Ἐντυσε μὲ ἐξαιρετικὴ προσοχὴ
τὸν μικρὸν Ἀντρίκο καὶ τὸν πῆρε
μαζί της μὲ τ' αὐτοκίνητο. Κατέδη-
καν σὲ μιὰ ἐκκλησιά. Ὁ Ἀντρίκος
πρῶτη φορὰ ἔμπαινε κεῖ μέσα. Ἐ-
μενε μὲ τοὺς γονεῖς του κάπου μα-
κριὰ κι' ἔπρεπε νὰ πᾶνε μιὰ ὥρα μὲ
τ' αὐτοκίνητο γιὰ νὰ βροῦν ἐλλήνι-
κὴ ἐκκλησία. Στὴν ἀρχὴ ἀθήγησε
φρόνιμος. Κοίταξε ὅλα γύρω του μὲ
μεγάλῃ περιέργεια. Τὶς κυρίες, τὰ
κεριά, τοὺς ἀγίους, μὰ προπάντων
τὸν παπᾶ.

— Γιατί νὰ φοράῃ χρυσά; Θὰ
σκεπτόταν ὁ Ἀντρίκος. Καὶ τί φω-
νάρια πού 'χει. Θέ μου!

— Μπορεῖ τάχα κι' ὁ Ἀντρίκος
νὰ βγάλῃ τόσο μεγάλη φωνή;

Γιὰ νὰ δῇ! «Ἀααα, ὅσο» ἀρχι-
σε ὁ Ἀντρίκος νὰ βασιτᾷ τὸ ἴσο τοῦ
παπᾶ. Μὰ ἐνῶ τὸν παπᾶ τὸν πρόσε-
χαν ὅλοι μὲ κατανύξη, τὸν Ἀντρίκο,
τὸν καϊμένο, τὸν ἐδγαλαν ἔξω. Τί ἄ-
δικος κόσμος! Ὁ Ἀντρίκος μὴν ξέ-
ροντας πῶς ἀλλιώξῃ νὰ διαμαρτυρηθῇ
βάζει τὰ κλάμματα. Τοῦ κάκου ὁ-
μως κανεὶς δὲν τὸν πρόσεξε. Ἔτσι
καὶ κείνος στὸ τέλος ἔπαψε καὶ κοι-
τάξε νὰ βρῇ καμιὰ καινούρια διασκέ-
δαση. Εὐτυχῶς ὁμως σὲ λίγο τὸν ξα-
ναπήραν στὴν ἐκκλησία. Μὰ ὁ πα-
πᾶς τώρα δὲ φώναζε. Κάτι καλὸ κρα-
τοῦσε στὰ χέρια του καὶ τὸ μοίραζε
στὰ παιδάκια μ' ἕνα κουταλάκι.

— Χρυσούλι μου σήμερα θὰ κοι-
ωνήσης καὶ σύ, θὰ κάμῃς χρυσὸ
δοντάκι, εἶπε ἡ μαμά καὶ σήκωσε

«Ὁ Ἀντρίκος στύλωσε τὰ ματάκια καὶ κοίταξε μὲ
περιέργεια». (Σελ. 164, στ. β').

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

τὸν Ἀντρίκο ἀγκαλιά μπροστὰ στὸν
παπᾶ.

Κι' ἔκανε ὁ Ἀντρίκος «χρυσὸ δον-
τάκι». Πεινοῦσε ὁμως κι' ἔβαλε τὰ
κλάμματα σὰν εἶδε πῶς ὁ παπᾶς δὲν
ἤθελε νὰ τοῦ βάλῃ γιὰ δευτέρῃ φο-
ρὰ τὸ χρυσὸ κουταλάκι στὸ στόμα.
Εὐτυχῶς ἡ νταντά του εἶχε φροντί-
σει καὶ πῆρε μαζί της ἕνα κομματί
ψωμί. Μὲ πόση λαίμαργία τ' ἄρπαξε
ὁ Ἀντρίκος κι' ἄρχισε νὰ τὸ μασου-
λίζει!

— Μὴ βασκαθῇ ὁρεξὴ πού τὴν
ἔχη!... εἶπε μιὰ κυρία.

Μὰ πῶς ἀλλιώξῃ θάταν ἔτσι παχου-
λὸς καὶ ροδοκόκκινος καὶ δυνατὸς ὁ
Ἀντρίκος ἂν δὲν εἶχε τόσο ὁρεξή.
Καὶ σὰν πῆγαν σίτι ἔφαγε ὁ Ἀν-
τρίκος ἕνα δολοκλήρο αὐγὸ, μιὰ φέ-
τα ψωμί ψημένο, ἕνα μῆλο καὶ δυὸ
μεγάλα φλυτζάνια γάλα.

Ἀλλὰ τί περίεργο κεῖ πού νόμι-
ζε ὁ Ἀντρίκος πῶς θὰ τὸν τραβή-
ξουν πιά ἀπὸ τὸ τραπέζι, (ἤξερε πῶς
οἱ μεγάλοι θέλουν νὰ τρῶνε μὲ τὴν
ἡσυχίαν τους καὶ γι' αὐτὸ τὸν ἔστελ-
ναν νὰ παίξῃ πάντα τὴν ὥρα πού θ'
ἄρχιζαν αὐτοὶ νὰ τρῶνε), βλέπει τὴν
μαμὰ νὰ κουβαλᾷ κάτι στρογγυλὸ
σ' ἕνα ὠραῖο μεγάλο πιάτο. Ἦταν
μιὰ μικρὴ τούρτα καὶ στὴ μέση εἶχε
ἕνα ψηλὸ ἄσπρο πρᾶμμα μ' ἕνα κόκ-
κινο κεφάλι, (ἕνα κερί ἀναμμένο). Τί
εἶναι αὐτὰ τὰ παράξενα;

Ὁ Ἀντρίκος στύλωσε τὰ ματάκια
του καὶ κοίταξε μὲ περιέργεια. Σὰν
νὰ κατάλαβε πῶς καποια σχέση μ'
αὐτὸν εἶχαν ὅλα αὐτὰ τὰ καινούρια,
μὰ τί εἶδους σχέση δὲν πολυκαταλά-
βαινε.

Ἐπιτέλους ἡ
μαμά κι' ὁ μπα-
μπᾶς μὲ πολὺν νό-
πο τοῦδωσαν νὰ
καταλάβῃ πῶς
πρέπει νὰ σῶσῃ
μόνος του τὸ κερί.
Ὁ Ἀντρίκος ὁμως
δὲν ξέρεי ἀκόμα νὰ
ψυλῇ. Τί νὰ κά-
μῃ λοιπόν; Ἀρ-
παξε ἀπλούστατα
τὸ κόκκινο κεφα-
λάκι ἀπὸ κείνο
τὸ μακρὸ ἄσπρο
πρᾶμμα καὶ τῶσθε-
σε μὲ τὸ χεράκι
του. Ἀλήθεια σὰν
κάτι νὰ τὸν πεί-

ραξε, νὰ τὸν πόνεσε, νὰ τὸν ἔ-
τσουξε; γι' αὐτὸ ὁ Ἀντρίκος ἔτριψε
γρήγορα-γρήγορα τὸ χεράκι του καὶ
κοίταξε γύρω ἀνήσυχος. Ἀλλὰ ἀφοῦ
ἡ μαμά κι' ὁ μπαμπᾶς δὲ φαίνονταν
νὰ δίνουν καμμιά προσοχὴ θὰ πῇ πῶς
τὸ πρᾶμμα δὲν ἦταν καὶ τόσο σοβα-
ρό. Ἔτσι κι' ὁ Ἀντρίκος φιλοτιμή-
θηκε νὰ μὴν κλάψῃ. Σὰν εἶδε μάλι-
στα ἕνα μαχαίρι νὰ χώνεται στὴν
τούρτα ἔχασε ἐντελῶς τὸ μικρὸ του
πόνον καὶ περίμενε περίεργος νὰ δῇ
τί θὰ ἀπογίνῃ.

(Τὰ μαχαίρια καὶ τὰ φαλλίδια ἔ-
χουν πάντα ἕνα ἰδιαίτερο θέλημα
γι' αὐτόν).

Καλὲ τί θαυμάσιο πρᾶμμα ποῦναι
αὐτὸ τὸ κομματί ἡ τούρτα ποῦ τοῦ
πρόσφεραν τ' Ἀντρίκου! Νόστιμο,
γλυκὸ καὶ μαλακὸ μαλακὸ, ὅχι σὰν
ἐκεῖνα τὰ σκληρὰ παξιμάδια ποῦ τοῦ
δίνουν τοῦ καϊμένου γιὰ νὰ ἀκονίζῃ
τὰ οὐλα του.

Ἔτσι γιῶρτασε ὁ Ἀντρίκος τὰ
πρῶτα του γενέθλια. Τοῦ χρόνου θὰ
ξέρῃ πιά νὰ φασάγῃ τὸ κερί μὲ τὸ
στόμα. Θάξῃ μάλιστα δυὸ κεράκια
τοῦ χρόνου στὴν τούρτα, ἂν θέλῃ ὁ
Θεός, γιὰ τὴν θὰ κλεῖσῃ δυὸ χρονάκια.
Κι' ἀφοῦ θάβῃ καὶ μεγαλύτερος καὶ
θὰ ξέρῃ πολλὰ λογάκια θὰ καλέσῃ
ἡ μαμά καὶ πολλὰ παιδάκια στὰ γε-
νέθλιά του καὶ θὰ παίξουν ὅλοι μαζί.

Η ΘΕΙΑ ΛΟΥΛΑ

ΑΠΟ ΣΤΟΜΑ ΣΕ ΣΤΟΜΑ

ΑΝΑΠΟΔΗ ΓΛΩΣΣΑ

Ἐνας Ἑπτανήσιος, κάπως ἡλικιω-
μένος μὰ καὶ κουφός, λίγον καιρὸ
πρὶν ἐνωθοῦν τὰ νησιά τοῦ Ἰονίου
μὲ τὴν Ἑλλάδα, ἀναγκάστηκε νὰ
πάῃ πρῶτῃ φορὰ στὴ ζωή του στὴν
Ἀθήνα γιὰ μιὰ δουλειά του.

Ἐκεῖ, ὡς νὰ τὴν τελειώσῃ παρα-
ξενεύτηκε μὲ τὴν γλῶσσα τῶν Ἀθη-
ναίων, γιὰ τὴν βρῆκε διαφορετικὴ
ἀπὸ τὴν τοπολαλιά τοῦ νησιοῦ του.

Τὴν διαφορὰ ὁμως τὴν ἐμεγάλω-
σε ἡ κουφαμάρα του, ποῦ τὸν ἔκανε
νὰ παίρνῃ πολλὰς λέξεις παραλλαγ-
μένες.

Γιὰ τοῦτο, σὰν ἐγύρισε στὴν πα-
τρίδα του καὶ τὸν ρωτοῦσαν φίλοι
καὶ γνωστοί, πῶς τοῦ φάνηκε ἡ Ἀ-
θήνα, τοὺς ἀπαντοῦσε:

— Ὅλα καλὰ, μὰ ἡ γλῶσσα της,
εἶναι μὲ μιὰς ἀνάποδῃ, γιὰ νὰ συνεν-
νοηθῶ σὲ δαύτη, ἤθελα δραγουμένο.
Ἀκοῦς μωρὲ μάτια μου, τὴν ντουάνα
νὰ τὴν λένε τελώνιο! (Τελωνεῖον)
τὸ καμπαναριὸ κόντα Ἀναστάση!
(κωδωνοστάσιον), τὴν ἀμπελόπες, φά-
σκελα! (φάκελλα), καὶ τὸ κάστρο
τοὺς Ἀσπρόπολι!!! (Ἀκρόπολι).

ΠΑΝ. ΔΗΜ. ΣΕΦ.

Η ΓΥΦΤΟΠΟΥΛΑ

— ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΤΗΣ ΚΑΣ JEANNE COLOMB —

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἡ λίμνη ἔμοιαζε μὲ καθρέφτη τοῦ
γαλανοῦ οὐρανοῦ. Ἀπὸ τοὺς βράχους
τοῦ καταρράκτη κρέμονταν μακρου-
λοὶ κλῶνοι ἀπὸ κισσὸ κι' ἀγιόκλημα
καὶ οἱ ἄκρες τοὺς βουτοῦσαν στὸ νε-
ρὸ. Γύρω-γύρω ἀπὸ τὴν λίμνη τὸ γρα-
σίδι σχημάτιζε ἕνα δροσερὸ χαλί.
Δένδρα ψηλὰ εἶχαν ἀπλωμένα τὰ
πυκνόφυλλα κλαριά τους πᾶνω ἀπὸ τὴν
λίμνη, ὡς νὰ ἤθελαν νὰ ἐμποδί-
σουν τίς καυτερὲς ἀκτίνες τοῦ ἡλίου
νὰ φθάσουν ὡς κάτω καὶ νὰ κρατή-
σουν δροσερὸ τὸ νερὸ της.

Τὰ δυὸ κορίτσια γονάτισαν καὶ μὲ
τὴ χούφτα ἤπιαν ἀπὸ τὸ κρύο νερὸ
κι' ἔσθυσαν τὴ δίψα τους.

— Ἀ, τί κρύο νεράκι! φώναξε
ἡ Ἐμορφία ποῦ δίψαγε ὑπερβολικά.

— Ναι, ὠραῖο ἦταν
εἶπε κι' ἡ Μαρία. Μὰ
γιὰ στάσου, ἐδῶ θὰ ἔχει
καὶ ψαράκια. Νὰ ἕνα
ποῦ πήδησε! Νὰ ἄλλο
ἕνα.

— Ἀχ νὰ μπορούσα-
με νὰ πιάσουμε κανένα.
Ἀχ νάχαμε τὸν Ἰωσήφ
μαζί μας!

Τί τὸν θέλομε τὸν
Ἰωσήφ, ἀφοῦ εἶμαι ἐγὼ
ἐδῶ!

Καὶ παρευθὺς καθίζει
καταγῆς βγάξει τὰ πα-
πούτσια της καὶ τίς κάλ-
τσες της, σηκώνει τὴ
φούστα της καὶ τὴ στε-
ρεώνει μὲ μιὰ καρφίτσα καὶ θαρ-
ρετὰ μπαίνει μέσα στὸ νερὸ!

— Μή, θὰ πνιγῇς! ἐφώναξε ἡ Ἐ-
μορφία.

— Ὅχι μὴν πνιγῶ. Τὸ νερὸ δὲν
φτάνει. οὔτε ὡς τὰ γόνατά μου.

— Θὰ βραχῇς. Νὰ τὸ φόρεμά σου
βράχῃ.

— Κι' ἂν βράχῃκα θὰ στεγνώσῃ.
Καλὰ λές, εἶμαι βρεμένη. Ἔ, τώρα
δὲν φοβάμαι μήπως βραχῶ περισσό-
τερο—Τώρα νὰ ἰδῇς τί θὰ κάνω κι'
ἐγὼ.

Καὶ μπῆκε στὸ νερὸ χωρὶς νὰ τὴν
νοιάξῃ πιά ἂν βρέχονταν τὰ ρούχα
της.

Ἡ Μαρία ἦταν συνηθισμένη νὰ ψα-
ρεύῃ στὰ ποτάμια καὶ στὶς λίμνες,
ἔτσι, χωρὶς δίχτια καὶ ὀρμιὰ μὲ τὰ
χέρια της μονάχα. Μ' αὐτὸν τὸν τρό-
πο ἔπιασε ἁμέσως σχεδὸν δυὸ ψαρά-
κια, τᾶβαλε στὴν ποδιά της καὶ ὕστε-
ρα βγήκε ἀπ' τὸ νερὸ.

— Πάρε τὴν ποδιά μου Μόρφω

ποῦ εἶναι μέσα τὰ ψάρια καὶ πρόσε-
ξε μὴ σοῦ φύγουν. Μᾶς φτάνουν γι'
ἀπόψε στάσου τώρα νὰ στίψω τὴ φού-
στα μου γιὰ νὰ στεγνώσῃ πρὶ γρήγο-
ρα. Τί ἔχεις αὐτοῦ;

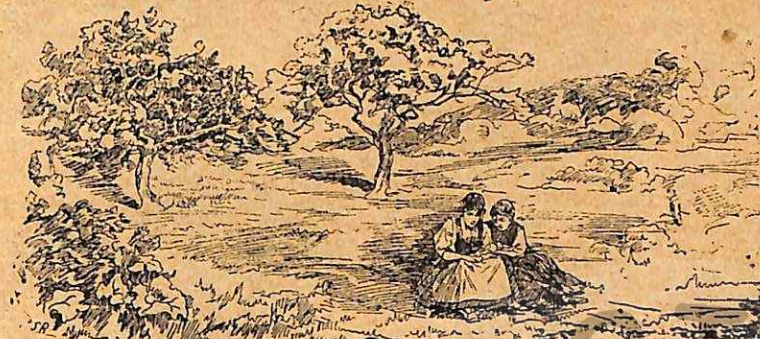
— Μικρὰ μανιτάρια ἄσπρα. Ἐχει
ἐδῶ ἕνα σωρόν.

— Μάζεψε, κι' ἄλλα ὥσπου νὰ πλέ-
ξω ἐγὼ ἄλλο ἕνα καλαθάκι νὰ τὰ βά-
λουμε μέσα.

— Ἐκεῖ δὲ πέρα ἀπὸ τὸ ποταμά-
κι βλέπω κάτι ἄλλα μανιτάρια πολὺ
καλύτερα.

— Ἔ, καὶ δὲν πηγαίνουμε! Ἄν
δὲν θέλεις νὰ βραχῇς σὰν καὶ μένα
στάσου νὰ σὲ περάσω ἐγὼ.

Κι' ἀλήθεια ἀπὸ τὴν ἄλλῃ μεριά
τοῦ καταρράκτη ἦταν ἕνα πλῆθος μα-
νιτάρια. Κι' ἐνῶ ἡ Ἐμορφία μάζευε

— Μάζεψε κι' ἄλλα, ὡς πού νὰ πλέξω ἕνα καλαθάκι...
(Σελ. 165, στ. β').

ἡ Μαρία ζητοῦσε νὰ βρῇ κατάλληλο
μέρος γιὰ νὰ στήσῃ τὸ μαγεριὸ τους.
Πίσω ἀπὸ τὴν λίμνη ἦταν μιὰ μικρὴ
σπηλιά.

Ἐκεῖ μέσα στὴ σπηλιά ἔστησε δυὸ
μεγάλες πέτρες, κι' ἔκανε ἕνα πρό-
χειρο τῆς. Ἐπὶ ξερὰ καὶ ξερὰ κου-
κουνάρια βρίσκονταν ἐκεῖ ἀφθονά γιὰ
ν' ἀνάψῃ φωτιά.

Κοίταξε ἐδῶ, Μορφούλα, νὰ ἰδῇς
τί ὠραῖα ποῦ θὰ ψήσουμε τὰ ψάρια
μας. Τούτῃ ἡ σπηλιά θὰ εἶναι τὸ πα-
λάτι μας καὶ θὰ πίνουμε νερὸ ἀπ' τὸ
ποταμάκι. Ἀ! σὲ πέτυχα!

Τί ἐπέτυχε. Κοντὰ στὴ Γυφτοπού-
λα ἤρθε καὶ κάθισε ἐπ' αὐτὸν σ' ἕνα
κλαδί μιὰ μικρὴ τοίχλα καὶ στὴ στιγ-
μὴ ἡ Μαρία πῆρε μιὰ πέτρα καὶ τὴν
ξάπλωσε κατὰ γῆς. Ἐτρεξε καὶ τὴν
σήκωσε ἀλαλάζοντας ἀπὸ τὴν χαρὰ
της.

— Ἀ, μιὰ τοίχλα, περίφημο δεῖ-
πνο θάχουμε ἀπόψε, τί χαρὰ!

— Τί λές, Μαρία; Ἐδῶ θὰ κά-

τσουμε νὰ δειπνήσουμε; Τώρα κι'
εἶναι πολὺ ἀργά. Δὲν βλέπεις ὁ ἥλιος
ποῦ κοντεύει νὰ βασιλέψῃ; Πῶς θὰ
βροῦμε ὕστερα τὸ δρόμο νὰ γυρί-
σουμε;

— Οὐ, ἔχουμε καιρὸ ἀκόμη. Ποῦ
νὰ δύσῃ ὁ ἥλιος; Πήγαινε νὰ μαζέ-
ψῃς ἐσὺ μερικὰ φυλαράκια ὥσπου νὰ
ἐτοιμάσω ἐγὼ τὸ φαγητό.

Ὅταν ἡ Ἐμορφία γύρισε πίσω μὲ
τὰ κλαριά, ἐσάστισε βλέποντας πῶς
ἡ Μαρία εἶχε ἀνάψει φωτιά.

— Πῶς τὰ κατάφερες; Εἶχες σπέρ-
τα μαζί σου;

— Ὅχι, χτύπησα δυὸ χαλίκια δυ-
νατὰ τὸνα ἀπάνω στ' ἄλλο καὶ μὲ
τίς σπῆθες ποῦ πέταξαν ἀναψαν αὐτὰ
ἐδῶ τὰ φρύγανα. Ρίξε τώρα ἐσὺ τὰ
ξερόκλαδά σου.

Τὰ ἔριψε ἡ Ἐμορφία καὶ παρευ-
θὺς σηκώθηκε πυκνὸς καπνὸς καὶ
σπῆθες πετάχτηκαν δεξιὰ καὶ ἀριστε-
ρὰ τριζοβολώντας.

Ἡ φωτιά μας πάει
περίφημα! φώναξε ἡ
γυφτοπούλα χτυπώντας
τὰ χέρια της. Μαδὰς μιὰ
στιγμὴ τὴν τοίχλα, Μορ-
φούλα μου, ὥσπου νὰ
καθαρίσω ἐγὼ τὰ ψά-
ρια; Θὰ τὰ κάνουμε ψη-
τὰ στὴ σούβλα καὶ τὰ
ψάρια καὶ τὸ πουλί. Ἀλ-
λὰ πρῶτα πρέπει νὰ χω-
νέψουν τὰ κλαδιά, νὰ
γίνουν θράκα. Ρίχνε
κάπου-κάπου καὶ κανέ-
να ξερό κλαδάκι. Τώρα
πήγαινε νὰ βρῇς μεγάλα
φύλλα νὰ τὰ κάνουμε
πιτάτα.

Σὲ λίγο στρώθηκε τὸ τραπέζι κατὰ
γῆς. Ἡ Μαρία ἔψησε πρῶτα τὰ ψά-
ρια, ὕστερα τὴν τοίχλα καὶ τέλος τὰ
μανιτάρια στὴ χόβολη.

— ὦ, τί μοσχολάδα! ἔκαναν τὰ
δυὸ κορίτσια, σὰν κάθισαν νὰ φα-
νε, καὶ τί νόστιμα τὰ ψητὰ ψαρά-
κια!

Ὅπως ὁμως ἦταν ἐπόμενο, γιὰ τὸ
μαγεῖρεμα τοῦ φαγητοῦ χρειάστηκε
ἀρκετὴ ὥρα καὶ ὁ ἥλιος εἶχε κιόλας
χρυσώσει τὴν δύση σὰν ἐτοιμάστηκαν
νὰ φᾶνε τὸ φρούτο τους. Πρῶτῃ τὸ
πῆρε εἰδηση ἡ Ἐμορφία καὶ εἶπε ἀ-
νήσυχη:

— Μαρία μου, ὁ ἥλιος βασιλέψε,
νὰ πηγαίνουμε.

— Ἔτσι; εἶπε ἡ γυφτοπούλα καὶ
ξαπλώθηκε χάμω τεμπέλικα. Τί λές,
Μορφούλα μου, δὲν εἶναι καλύτερα
νὰ μείνουμε ἐδῶ;

— Νὰ μείνουμε ἐδῶ; καλὲ τί λές,
Μαρία; Ὅχι, πρέπει νὰ γυρίσουμε,
Πῶς θὰ μείνουμε ἐδῶ τὴ νύχτα. Ἀμ

οἱ λύκοι, τ' ἀγριογούρουνα, οἱ ἀετοί, τὰ φίδια;

— Χαχά! γέλασε ἡ γυφτοπούλα.

— Τί γελᾷς; ἐσὺ δὲν φοβάσαι;

— Τί νὰ φοβηθῶ, Μορφούλα μου; Ὅλα αὐτὰ τὰ θηρία ποὺ εἶπες τρώγονται ἀναμεταξύ τους. Τί θέλουν νὰ ἐρθοῦν ἐδῶ; Κοίταξε τί ὁμορφο ποὺ εἶναι τὸ παλάτι μας; Ἐδῶ θὰ εἶναι ἡ κρεββατοκάμαρά μας κι' ἐκεῖ ἡ ἀποθήκη μας. Ἐδῶ παρακάτω εἶδα μιὰ ἄλλη σπηλιά κι' ἐκεῖ θὰ στήνουμε τὸ μαγειριὸ μας ὅταν βρέχει. Ὅταν εἶναι καλὸς καιρὸς θὰ μαγειρεύουμε ἔξω γιὰ νὰ μὴν καπνίζουμε τὸ σπίτι μας. Τὰ στρωματάκια μας θὰ τὰ κάνουμε ἀπὸ ξερὰ φύλλα, θὰ ψαρεύουμε στὸ ποτάμι, θὰ κυνηγοῦμε πουλιὰ κι' ὅλη μέρα θὰ διασκεδάσουμε καὶ θὰ παίζουμε.

— Καὶ φορέματα ποῦ θὰ βρίσκουμε ν' ἀγοράσουμε;

— ὦ, αὐτὰ ποὺ ἔχουμε θὰ βαστήξουν πολὺν καιρὸ ἀκόμη. Κι' ὕστερα θὰ πηγαίνουμε στὰ χωριά, ὅχι ἀπ' αὐτὸ τὸ μέρος ποὺ μας γνωρίζουν. μὰ ἀπὸ τὸ ἄλλο ποὺ δὲν μᾶς γνωρίζει κανεὶς. Θὰ σὲ μάθω νὰ χορεύεις καὶ μὲ τὸ χορὸ θὰ κερδίζουμε χρήματα. Ὑστερα θὰ μποροῦμε νὰ πουλάμε κι' ἀπὸ τὸ κυνήγι μας ποὺ θὰ μᾶς περισσεύῃ πολὺ δὲν θὰ μποροῦμε νὰ τρώμε ὅλο, ἐγὼ ξέρω νὰ στήνω παγίδες νὰ πιάνουμε λαγούς, πουλιά. Θὰ πουλοῦμε καὶ ψάρια. Θὰ ταξιδεύουμε σὲ τόπους ποὺ ἐσὺ δὲν τοὺς ξέρεις· ψυχὴ μου, τί ὠραῖα ποὺ θὰ περνᾶμε, ὑπάρχει ὠραιότερο πρᾶμα παρὰ νὰ εἶναι κανεὶς ἐλεύθερος νὰ πηγαίνει ὅσο θέλει, νὰ στέκεται ὅσο θέλῃ, νὰ μὴν ἔχῃς ἄλλον πᾶν ἀπὸ τὸ κεφάλι καὶ νὰ σοῦ λέγῃ: «Κάνε τοῦτο, μὴν κάνῃς ἐκεῖνο».

Ὡς ἐκείνη τὴ στιγμή ἡ Ἑμορφία ἦταν διστακτικὴ καὶ δὲν τῆς φαινόταν κοὶ τόσο ἀσχημὴ ἡ καινούργια ζωὴ, ποὺ μὲ τόσο ὠραῖα χρώματα τὴ ζωγράφιζε ἡ γυφτοπούλα, ὅταν ὁμως ἡ Μαριά εἶπε πὼς δὲν θὰ εἶναι πᾶς ὑποχρεωμένες ν' ἀκοῦνε κανένα, εὐθὺς τῆς ἤρθε στὸ νοῦ τῆς ἐκεῖνο, ποὺ κάθε μέρα τὴν οδηγοῦσαν καὶ τὴ συμβόλευαν καὶ φώναζε κλαίγοντας:

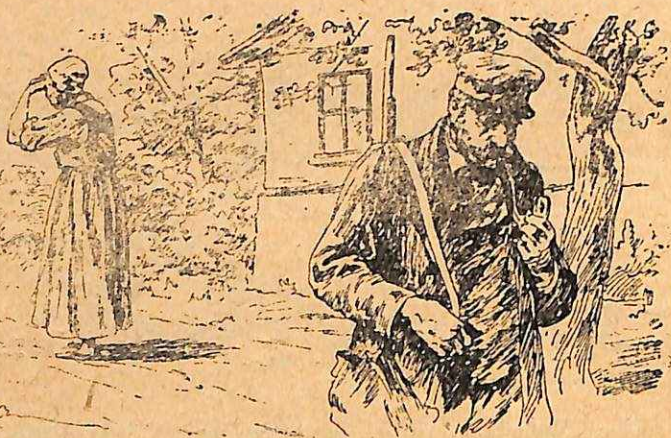
— Πατέρα μου! Γιαγιά μου! Δὲν θέλω νὰ φύγω ἀπὸ κοντὰ σας. Θέλω νὰ μείνω στὸ σπίτι μας. Πᾶμε, σὲ

παρακαλῶ, Μαριά μου, πᾶμε γρήγορα.

Ἡ Μαριά εἶχε ζαρῳσεὶ τὰ φρύδια τῆς καὶ εἶχε σηκώσει περιφρονητικὰ τὸ χεῖλι τῆς.

— Γιὰ ἰδέε τί φοβηταίρικο κορίτσι! εἶπε μέσα τῆς. Πὼς φαίνεται ὅτι δὲν εἶναι γυφτοπούλα!

Στὴν ἀρχὴ σκέφθηκε νὰ τὴν ἀναγκάσῃ νὰ μείνῃ μὲ τὴ βία. Κι' αὐτὸ ἦταν πολὺ εὐκόλο, γιὰ τὴν Ἑμορφία δὲν θὰ τολμοῦσε ποτὲ νὰ γυρίσῃ μόνῃ τῆς στὸ χωριό. Μὰ ἡ Μαριά μπορεῖ νὰ εἶχε πολλὰ ἐλαττώματα, ἕνα καλὸ τὸ εἶχε: Ἦταν καλὴ φίλη. Δὲν ξεχνοῦσε τὴν ἡμέρα ἐκείνη ποὺ ἡ Ἑμορφία τῆς εἶχε φέρεῖ τὸ γάλα στὴ φυλακὴ καὶ τὴν εἶχε φιλήσει. Ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἡ γυφτοπούλα εἶχε βάλει τὴν Ἑμορφία στὴν καρδιά τῆς. Γι' αὐτὸ μὲ τὴ σκέψῃ μονάχα πὼς ἡ φίλη τῆς μποροῦσε νὰ κλάψῃ καὶ νὰ στενοχωρηθῇ

«Παρατήρησε μὲ προσοχὴ πρὸς ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ ὁρίζοντος...»

ἂν δοκίμαζε νὰ τὴν κρατήσῃ μὲ τὴ βία, ἀποφάσισε νὰ ὑποχωρήσῃ, καὶ τῆς εἶπε ὅχι δίχως κάποια λύπη:

— Ἀφοῦ θέλεις, Μορφούλα μου, πᾶμε.

Καὶ τὰ δύο κορίτσια ξεκίνησαν γιὰ νὰ γυρίσουν στὸ χωριό.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'

Ἡ κυρὰ Μαριά ἀφοῦ εἶπε ὅσα εἶχε νὰ πῇ μὲ τὴν κυρὰ Σταματαῖνα γύρισε πίσω σπῖτι τῆς. «Τί κάνουν, ἄραγε, τὰ κορίτσια, εἶπε μέσα τῆς, τελείωσαν τὴ δουλειά τους;

Ἐννοεῖται πὼς δὲν βρῆκε καμμιά ἀπὸ τίς δυὸ στὸ σπίτι καὶ μόνο τὰ ἐργόχειρά τους εἶδε πεταμένα κατὰ γῆς.

— Τὰ εὐλογημένα, πάλι ἔφυγαν, ποῖς ξέρεῖ πότε θὰ γυρίσουν. Ἄν τελείωσαν τοῦλάχιστον. Πωπῶ, τί εἶναι τοῦτο! Κοίταξε πὼς τὸ ἔσκισε τὸ πολκάκι μου! καλέ, τὸ κομμάτια-

σε, πῶ πῶ πῶ! Ἀγνώριστο τὸ ἔκαμε.

Ἄν ἡ Μαριά βρισκόταν ἐκεῖ τὴν ὥρα ἐκείνη θὰ ἔτρωγε γερὴ τιμωρία γιὰ τὴ ζημία ποὺ ἔκανε. Γιατὶ τὸ πρόσωπό τῆς ἦταν κατακόκκινο καὶ ἔτρεμε ὁλόκληρη ἀπὸ τὸ θυμὸ τῆς. Δίπλωσε μὲ προσοχὴ τὴν κατασπαράγμένη πόλκα καὶ τρέμοντας καταπιάστηκε μὲ τίς δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ. Κάθε τόσο μουρμούριζε:

— Νὰ ἦταν τοῦλάχιστον ἐδῶ τὸ πολιόκοριτσο νὰ μὲ βοηθήσῃ, νὰ μὴν παιδεύομαι μόνῃ μου.

Ἡ κυρὰ Μαριά συνηθισμένη ἀπὸ τὰ συχνὰ ξεπορίσματα τῶν δυὸ κοριτσιῶν δὲν ἀνησυχῆσε ὅταν ἐσήμανε μεσημέρι καὶ ἐκεῖνα δὲν εἶχαν γυρίσει ἀκόμη.

Ἐπειτα εἶδε καὶ πόσο ψωμὶ ἔλειπε καὶ λογάρισε πὼς θάφτανε γιὰ νὰ μὴν πεινάσουν ἂν τυχὸν κι' εἶχανε σκοπὸ νὰ περάσουν ὅλη τους τὴν ἡμέρα ἔξω.

Δὲν θὰ πεθάνουν τῆς πείνας, Πέτρο μου, εἶπε στὸ γιό τῆς. Μόνο θὰ τιμωρηθοῦνε ποὺ θὰ φᾶνε ξερὸ ψωμάκι. Ποῖος τοὺς φταίει;

— Σωστό, εἶπε ὁ κύρ-Πέτρος, καθίζοντας στὸ τραπέζι.

Ὅσο κράτησε ὁμως τὸ φαγητό, ἂντι νὰ κοιτάξῃ στὸ πιάτο τοῦ εἶχε τὸ πρόσωπό τοῦ γυρισμένο κατὰ τὸ παράθυρο, ἀπ' ὅπου θὰ φαίνονταν ἂν γύριζαν πίσω οἱ δυὸ ἀντάρτισες,

φαὶ δὲν κατάλαβε. Ἐλείπαν ἀπὸ τὸ τραπέζι τὰ δυὸ ἐκεῖνα προσωπάκια, τὸ ξανθὸ καὶ τὸ μελαχροινὸ ποὺ ζωντάνευαν τὸ τραπέζι ἔτσι καθὼς ἦταν καθισμένα δεξιά καὶ ἀριστερὰ ἀπὸ τὸ γέρο ἀγροφύλακα, καὶ αὐτὸ τοῦ κόστιζε πολὺ τοῦ κύρ Πέτρου.

Ὅταν σηκώθηκε ἀπὸ τὸ τραπέζι βγῆκε ἔξω στὰ χωράφια, μὰ δὲν δοκίμασε νὰ κάνῃ μεγάλη περιπέτεια. Περπατοῦσε μόνο γιὰ νὰ περνᾷ ἡ ὥρα καὶ κάθε τόσο περνοῦσε ἀπὸ τὸ σπῖτι τοῦ καὶ ρωτοῦσε τὴ μητέρα του:

— Φάνηκαν;

Ἐκείνη τοῦ κουνόυσε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι τῆς καὶ ἀπὸ μέσα τῆς: «Ἄς ἔλθουν τὰ παλιόκοριτσα καὶ νὰ ἰδῇς τί ἔχω νὰ τοὺς κάνω!»

Σιγὰ-σιγὰ ἡ ἀγανάκτηση τῆς κυρὰς Μαρίας ἔπεσε καὶ ἄρχισε νὰ τὴν κυριεύῃ στενοχώρια, ὅταν ὁ ἥλιος ἔχειρε νὰ βασιλέψῃ.

(Ἀκρολυνθεῖ) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΕΝΑΣ ΑΣΥΝΗΘΙΣΤΟΣ ΚΑΒΟΥΡΑΣ

Δίχως νὰ πάω στὴν Ἀμερικὴ ὅπως νομίζατε γιὰ μιὰ... βδομάδα, ἐντούτοις τὰ πρῶτα νέα ποὺ σᾶς φέρνω σήμερα εἶναι ἀπὸ κεῖ. Δὲν ἀμφιβάλλω πὼς ὅλη τὴ Μεγαλοδομαδα θὰ φάγατε ἀρκετὰ θαλασσινὰ καὶ μάλιστα καβουράκια, ποὺ εἶτε σᾶς τᾶφερε ὁ ψαράς σας ζωντανά, εἶτε τὰγοράσατε ἑτοιμὰ σὲ κονσέρβα. Δὲν θὰ σᾶς συνιστοῦσα ὅμως νὰ συναντήσετε οὔτε σὲ κονσέρβα κἂν, κι' ἀκόμη λιγώτερο ζωντανὸν τὸν κάβουρα ποὺ εἶδα—μπᾶ, τί ἔπαθα, κόντεψα νὰ συνεχίσω τὴν Πρωταπριλιά—τὸν κάβουρα, ποὺ ἔμαθα πὼς βρίσκεται στὸ Ἀμερικανικὸ Μουσεῖο τῆς Φυσικῆς Ἱστορίας. Εἶναι ἕνας κάβουρας μακαρίτης εὐτυχῶς, ποὺ καθὼς ἔχει ἀνοιχτὰ τὰ ποδάρια τοῦ ἔχει διάμετρο ἂν ἀγαπᾶτε τριῶν μέτρων καὶ ἔξηντα ἑκατοστῶν! Ὁ κάβουρας, αὐτὸς ἀνήκει σ' ἕνα ἐντελὸς ἰδιαίτερο εἶδος καβουριῶν ποὺ ζοῦν στὴς ἰαπωνικὲς θάλασσες καὶ εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ χίλια ἑκατὸ εἶδη τῶν καβουριῶν ποὺ ζοῦν στὰ παράλια αὐτῆς τῆς χώρας. Ἐννοεῖται ὅμως ὅτι κανεὶς δὲν θὰ εἶχε τὴ διάθεση νὰ τὸν πιάσῃ τὸν κάβου-

Μὲ ἀνοιχτὰ πόδια ἔχει διάμετρο 3 μ. 60 ἐκ.

ρα αὐτὸν μὲ τὰ χέρια τοῦ καὶ χρειάστηκε μεγάλη τέχνη νὰ τὸν πιάσουν.

Ι Π Π.

Ξέρετε τί σημαίνει βέβαια αὐτὸ τὸ σημεῖο, ποὺ στὴ διεθνή ἐπιστημονικὴ γλῶσσα γράφεται μὲ δυὸ γράμματα H. P., ποὺ εἶναι τὰ ἀρχικὰ τῶν ἀγγλικῶν λέξεων horse-power. Γιὰ ἐκεῖνους ποὺ δὲν τὸ ξέρουν, τοὺς λέω γιὰ νὰ τὸ μάθουν, ὅτι σημαίνει «δύναμις ἵππου», καὶ χρησιμεύει σήμερα ὡς μονὰς γιὰ κάθε μηχανικὴ δύναμη. Στὸ Τόκιο λοιπὸν δοκίμασαν τώρα τελευταῖα νὰ υπολογίσουν τὴ δύναμη ἐνὸς ἐλέφαντα σὲ δυνάμεις ἵππων ἢ μάλλον σὲ δυνάμεις ἀνθρώπων.

Γιὰ νὰ ἐπιτύχουν τὸ σκοπὸ τους ὁργάνωσαν ἕνα ἀγώνισμα διεκυν-

στίνδας ἀνάμεσα στὸν ἐλέφαντα Χανὰ καὶ ἀρκετοὺς ἀνδρες. Ἀρχισαν πρῶτα μὲ τριάντα ἀνδρες, ποὺ τοὺς ἔδεσαν ἀπὸ τὸ λαιμὸ τοῦ Χανὰ μ' ἕνα μακρὸ σχοινί. Καὶ ὁ ἐλέφας ἔδωσε μιὰ καὶ τράβηξε καὶ τοὺς τριάντα ἀνδρες σὺν τῷ ἦταν κουρελάκια. Στους σκράντα ἔγινε τὸ ἴδιο. Καὶ χρειάστηκε νὰ πιαστοῦν πενήντα πέντε ἀνδρες στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ

Ὁ ἐλέφας ἔδωσε μιὰ καὶ τοὺς τράβηξε σὺν κουρελάκια.

σχοινοῦ γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ τραβήξουν τὸ Χανὰ πρὸς τὸ μέρος τους.

ΜΙΑ ΠΟΥ ΖΗ ΠΟΥΛΩΝΤΑΣ ΤΟ... ΔΕΡΜΑ ΤΗΣ

Ὁ χειρουργὸς Ρόμπερτ Ἑμμετ Μόραν, καθηγητὴς στὸ Πανεπιστήμιο τῆς Τζωρτζετίας, ἔχει φήμη σ' ὅλη τὴν Ἀμερικὴ. Ἡ εἰδικότης τῆς τοῦ εἶναι νὰ... μπαλῶνῃ πρόσωπα ποὺ ἔχουν παραμορφωθεῖ ἀπὸ δερματικὲς παθήσεις, ἐγκαύματα κτλ. Γυναῖκες, ποὺ συχαινοῦνταν κανέναν νὰ τίς βλέπῃ, ὁ Μόραν τίς ἔκαμε ἱκανὲς νὰ διεκδικοῦν βραβεῖο σὲ διαγωνισμοὺς καλλονῆς. Καὶ τρέχουν πιά σ' αὐτὸν ἀπ' ὅλη τὴν Ἀμερικὴ ἄντρες καὶ γυναῖκες μὲ χαλασμένα πρόσωπα, γιὰ νὰ τοὺς τὰ μπαλῶνῃ.

Ἡ ἐγχείρησις—γιατὶ περὶ ἐγχειρήσεως πρόκειται—εἶναι δύσκολη καὶ πολυδάπανη. Δὲν χρειάζεται μόνο μεγάλη τέχνη καὶ δεξιότητα, ἀλλὰ καὶ δέριμα ζωντανῶ ἀνθρώπου, γιὰ νὰντικαταστήσῃ ἐκεῖνο ποὺ ἔχει καεῖ ἢ φαγωθεῖ. Λοιπόν, ὁ Μόραν ἔχει βρεῖ μιὰ νέα γυναῖκα, πρόθυμη νὰ τοῦ πουλᾷ κάθε τόσο ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὸ δέριμα τῆς.

Εἶναι ἡ πρῶνι χορεύτρια Ζίτα Γκρέυ. Καὶ ξέρετε πόσο παίρνει γιὰ δέκα τετραγωνικὰ ἑκατοστόμετρα τοῦ δερματός τῆς; Χίλια δολλάρια, δηλαδή, ἑκατὸ χιλιάδες δραχμές! Ἐτσι κερδίζει περισσότερα ἀπ' ὅσα ἐκέρδιζε ὡς χορεύτρια, κι' εἶναι πολὺ εὐχαριστήμενη ποὺ κάνει κι' ἕνα καλὸ στοὺς ἀνθρώπους.

ΕΝΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΩΣ ΠΕΡΙΕΡΓΟ ΑΛΟΓΟ

Ξέρετε πὼς τὰ ἄλογα λέγονται μώνυχα γιατί ἔχουν μονάχα ἕνα δάχτυλο στὸ πόδι τους κι' ἕνα νύχι. Νὰ ὁμως τώρα ποὺ στὴν Ἀγγλίαν γεννήθηκε ἕνα ἄλογο μὲ δυὸ δάχτυλα καὶ δυὸ νύχια, σὺν βῶδι, κι' ὁ ἀφεντικός τοῦ εἶναι ἀπελπισμένος, γιατί φυσικά ἕνα τέτοιο ἄλογο δὲν θὰ μπορῇ νὰ τρέξῃ.

Οἱ σοφοὶ ὅμως ποὺ πῆγαν νὰ ἐξετάσουν αὐτὸ τὸ περίεργο ἄλογο, ἐδήλωσαν πὼς τὸ φαινόμενο δὲν εἶναι καὶ τόσο σπάνιο καὶ πὼς τὸν παλιὸ καιρὸ οἱ πρόγονοι τῶν σημερινῶν ἀλόγων εἶχαν πέντε δάχτυλα σὲ κάθε πόδι τους.

Καλέ, σὺν κι' ἐμᾶς δηλαδή;

Η ΑΛΕΠΟΥ

Αὐτὸ δὲν εἶναι οὔτε νέο, οὔτε περίεργο, μὰ εἶναι ἕνα παιχνιδιὸ ποὺ σᾶς τὸ μαθαίνω γιὰ νὰ τὸ παίξετε τώρα στὴς διακοπὲς τοῦ Πάσχα.

Παίζεται ἔξω, στὸ ὑπαίθριον, καὶ γιὰ νὰ πετύχῃ χρειάζονται ὀχτὼ ὡς δέκα παιδιά.

Στὴν μιὰ καὶ στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ περιβολιοῦ χαράζετε δυὸ γραμμές,

Ἐν' ἄλογο μὲ δυὸ δάχτυλα σὲ κάθε τοῦ ποδάρτι.

ἀφήνοντας ἕνα εὐρύχωρο διάστημα στὴ μέση. Ἐνα παιδί κάνει τὴν ἀλεπού καὶ στέκεται στὴ μέση τοῦ περιβολιοῦ περιμένοντας νὰ πιάσῃ τὸ κυνήγι ποὺ πρέπει νὰ βγῇ ἀπὸ τὴν μιὰν ἄκρη νὰ πᾶῃ στὴν ἄλλη. Ἡ ἀλεπού τρέχει πίσω ἀπὸ τὸ κυνήγι καὶ προσπαθεῖ νὰ πιάσῃ κανέναν, ὅσο βρίσκεται στὴν περὶοχὴ τῆς. Ἄν τὸν πιάσῃ, γίνεται κι' αὐτὸς ἀλεπού καὶ κρατῶντας τὴν ἄλλη ἀλεπού ἀπὸ τὴ ζώνη τῇ βοηθεῖ νὰ πιάσῃ ἕναν ἕναν καὶ ὅλους τοὺς ὑπόλοιπους παίκτες.

Στὸ τέλος ὑπάρχουν περισσότερες ἀλεπούδες, πιασμένες ἢ μιὰ ἀπὸ τὴν ἄλλην, παρὰ παῖντες, καὶ κερδίζει ἐκεῖνος ποὺ θὰ καταφέρῃ νὰ πιάσῃ τελευταῖος.

ΟΙ ΘΑΛΑΣΣΟΛΥΚΟΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ RUDYARD KIPLING

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

“Υστερα άκούστηκε απέξω τὸ βούϊσμα τῆς μπουρούς. “Ο Μάνουελ καὶ ὁ Ντάν χύμηξαν ν’ ἀρπάξουν τοὺς γάντζους τοῦ παλάγκου τῆς βάρκας. “Ο Μεγάλος Τζάκ καὶ ὁ Τόμ Πλάττ ἔκαναν μαζί τὴν ἐμφάνησή τους, μὲ τὸ μισὸ Ἀτλαντικὸ Ὠκεανὸ στὶς πλάτες τους καὶ ἡ ψαρόβαρκα τοὺς ἀκολούθησε. Ὑψώθηκε ψηλὰ στὸν ἀέρα κι’ ὕστερα κατέβηκε κι’ ἀκούμπησε στὸ κατάστρωμα μ’ ἕναν ὑπόκωφο κρότο.

— Οὐτε ἕνα κόμπο δὲν βρήκαμε, εἶπε ὁ Τόμ Πλάττ στάζοντας ὀλόκληρος. Ντάννυ παλληκάρι μου, ἀξίζεις!

— “Αν ὀρίζῃ ἡ ἀφεντιά σας ὡς περᾶσουμε στὸ τραπέζι, εἶπε ὁ Μεγάλος Τζάκ τινάζοντας τὸ νερὸ ἀπὸ τὶς μπότες τοῦ σὲ κάθε βῆμα ποὺ ἔκανε πατώντας βαρεῖα σὰν ἐλέφαντας, καὶ μὲ τὰ λόγια αὐτὰ τέντωσε τὸ χέρι τοῦ τὸ σκεπασμένο ἀκόμη μὲ τὸ μουσαμᾶ, στὸ πρόσωπο τοῦ Χάρβεϋ. Σὰς κάνουμε τὴ μεγάλη χάρι νὰ καταδεχτοῦμε νὰ φάμε ἀπόψε μὲ τὴ δεύτερη βάρδια.

Κατέβηκαν κι’ οἱ τέσσερις τους στὸ τραπέζι. “Ο Χάρβεϋ κατεδρόχθησε ὅσο περισσότερο ψάρι καὶ σοῦπα

καὶ τηγανίτες μπορούσε κι’ ἀποκοιμήθηκε βαθύτατα τὴ στιγμή ἀκριβῶς ποὺ ὁ Μάνουελ ἔβγαζε ἀπὸ μιὰ κασέλα μιὰ χαριτωμένη μικρογραφία τῆς Λοῦις Χόλμς, τοῦ πρώτου του καρδιού, κι’ ἐτοιμαζόταν νὰ δείξῃ στὸν Χάρβεϋ τὴν ἀρματωσιά. Οὐτε κἀν τὰ δάχτυλά του δὲν ἔκούνησε ὅταν ὁ Πέν τὸν σήκωσε καὶ τὸν ἔβαλε στὴν κουκέτα του.

— Τί τὰ θέλεις, γιὰ τὸν πατέρα του καὶ γιὰ τὴ μάνα του θὰ εἶναι καημός, μεγάλος καημός, νὰ νομίζουν πὼς ἐπνίγηκε, εἶπε ὁ Πέν κοιτάζοντας στὸ πρόσωπο τοῦ παιδιοῦ. Νὰ χάσῃς ἕνα παιδί, νὰ χάσῃς ἕνα σερνικό!

— Φεύγα ἀπὸ δῶ, Πέν. Πήγαινε πίσω καὶ τέλειωσε τὴν παρτίδα σου μὲ τὸν μπάρμπα-Σάλτερς. Πῆς τοῦ

μπαμπὰ πὼς ἂν δὲν τὸν πειράζει, θὰ κάνω ἐγὼ τὴ βάρδια τοῦ Χάρβεϋ ἀπόψε.

— Εἶναι καλὸ παιδί, εἶπε ὁ Μάνουελ πετώντας τὶς μπότες του καὶ τρυπώνοντας μὲς στὰ σκοτάδια τῆς ἀποκάτω κουκέτας. Φαντάζομαι πὼς θὰ γίνῃ καλὸς ἀνθρώπος σὰν μεγαλώσῃ, Ντάν. Δὲν τὸν βλέπω νὰ εἶναι τόσο παλαδὸς ὅσο τὸν λέει ὁ πατέρας σου. “Ε, τί λές;

“Ο Ντάν ἔξοπασε σὲ γέλια, μὰ τὰ γέλια τελείωσαν σὲ ροχαλητό.

“Εξω ἦταν πυκνὴ ὁμίχλη καὶ σηκωνόταν ἀέρας δυνατός. Οἱ πιδὶ ἡλικιωμένοι ἀπὸ τοὺς ναυτικούς φύλα-

«Αὐτὴ εἶναι συναυλία! εἶπε ὁ μεγάλος Τζάκ».

γαν τὴ βάρδια τους. Οἱ ὥρες κάτω στὴν καμπίνα σήμαιναν καθαρὲς καὶ ξάστερες. Ἡ πλώρη τοῦ καρδιού πάλευε μὲ τὰ κόμματα καὶ τὰ παιδιὰ κοιμούνταν ἀμέριμνα ἐνῶ ὁ Ντίσκο, ὁ Τόμ Πλάττ, ὁ Μεγάλος Τζάκ καὶ ὁ μπάρμπα Σάλτερς, καθένας μὲ τὴ σειρά τους, σκοντάβοντας σὲ κάθε τους βῆμα, πήγαιναν στὴν πρύμη νὰ κοιτάξουν ἂν τὸ τιμόνι ἦταν δεμένο καλά, στὴν πλώρη νὰ ἰδοῦν πὼς βαστοῦσε ἡ ἀγκυρά ἢ μήπως χρειαζόταν νὰ λασκάρουν λίγο τὸ σκοινὶ γιὰ νὰ μὴ τριβεται, καὶ σὲ κάθε γύρο ἐρριχναν κι’ ἀπὸ μιὰ μιχτιά στὸ φανάρι τῆς πρύμης ποὺ μόλις ἐξωρίζε σὰ μικρὸ μάτι μέσα στὸ σκοτάδι καὶ στὴν πυκνὴ ὁμίχλη ποὺ σκέπαζε κι’ ἔθαβε τὸ κάθε τι ἐκεῖ στὴν ἀνταριασμένη θάλασσα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

“Ο Χάρβεϋ ξύπνησε ὅταν «ἡ πρώτη βάρδια» βρισκόταν κιόλας καθισμένη στὸ τραπέζι. Ἡ πόρτα ἦταν μισάνοιχτη, καὶ ὅλο τὸ καράβι, ὡς τὸ τελευταῖο καρφάκι τραγουδοῦσε τὸ τραγούδι του. “Ο πελώριος μαῦρος ὄγκος τοῦ μάγειρα σείσταν καὶ λυγίσταν πέρα-δῶθε μέσα στὴ μικροσκοπικὴ κουζίνα πάνω ἀπὸ τὸ ἀναμμένο τζάκι καὶ οἱ κατσαρόλες καὶ τὰ τηγάνια μπροστά του, ποὺ ἦταν στερεωμένα στὸ μεγάλο τρυπητὸ ξύλινο πάγκο, χτυποῦσαν τὸ ἕνα ἐπάνω στ’ ἄλλο καὶ κουδούνιζαν σὲ κάθε κούνημα τοῦ καρδιοῦ. Ἡ πλώρη σηκωνόταν σιγὰ σιγὰ ἀναστενάζοντας καὶ τρέμοντας, κι’ ὕστερα μονοκοπανιὰ μὲ μιὰ ὀρμητικὴ βουτιά ξανάπεφτε στὸ κύμα. “Ο Χάρβεϋ ἀκούγε

τὴν πλώρη ποὺ ἔσχιζε τὸ νερὸ κι’ ἀκολουθοῦσε μιὰ μικρὴ διακοπὴ ὧπου νὰ πέσῃ ἀπὸ ψηλὰ τὸ χωρισμένο κύμα στὸ κατάστρωμα ἀπὸ πάνω του κάνοντας ἕναν κρότο σὰν χαλάζι.

Στὴ στεριά σ’ αὐτὴ τὴν ὥρα ἔχουν κοσμοχαλασιά, εἶπε ὁ Μεγάλος Τζάκ καὶ πρέπει νὰ δουλέψουν ὅ,τι καιρὸς κι’ ἂν κάνη. “Εμεῖς ἐδῶ εἰμαστε μακριὰ ἀπὸ τ’ ἄλλα ψαράδικα καὶ δὲν εἰμαστε υποχρεωμένοι νὰ δουλέψουμε. Καλὴ νύχτα σας.

Ἐγλύστρισε σὰν φίδι ἀπὸ τὸ τραπέζι στὴν κουκέτα του καὶ ἀναψε τὴν πίπα του.

“Ο Τόμ Πλάττ ἀκολούθησε τὸ παρόδειγμά του· ὁ Μπάρμπα Σάλτερς συνοδευμένος ἀπ’ τὸν Πέν ἀνέβηκε ὅπως μπόρεσε καλύτερα τὴ σκάλα γιὰ νὰ κἀνῃ τὴ βάρδια του καὶ ὁ μάγειρας ἔστρωσε ἐξ ἀρχῆς τὸ τραπέζι γιὰ τοὺς δεύτερους.

Βγήκαν ἀπ’ τὶς κουκέτες τους, δέπου εἶχαν μπεῖ οἱ ἄλλοι χασμουριώντας καὶ τεντώνοντας τὰ χέρια τους. “Εφαγαν τόσο, ποὺ δὲν χωροῦσε πιά ἄλλο φαί μέσα τους. “Υστερα ὁ Μάνουελ γέμισε τὴν πίπα του μ’ ἕνα καπνὸ ἀπερίγραπτο, χώθηκε ἀνάμεσα στὴ βάση τοῦ μπροστινοῦ καταρτιοῦ καὶ μίξ ἀπὸ τὶς γωνιακὲς κουκέτες, ἔβαλε τὰ πόδια του ἐπάνω στὸ τραπέζι καὶ μὲ εὐχαρίστηση ἔδλεπε τὸν καπνὸ ποὺ ἀνέβαινε.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΟΙ ΓΛΑΡΟΙ

Φυσᾷ ὁ νοτιάς·

Τὰ κύματα ἄφρισιμένα φωσφορίζουν.

Μέσα στῆς πλατιάς

Τῆς θάλασσας τὴν ἀγκαλιὰ ἀσπρίζουν

Τῶν γλάρων τὰ φτερά.

Χορεύουνε τρελλὰ

Οἱ γλάροι, γίνονται ἕνα μὲ τὸ κύμα·

Κι’ ὁ ἀφρός τῆς πῆλᾶς

Καὶ τοὺς ραντίζει. “Ονειροῦ συντρίμια

“Ο ἀφρός, ὅπου πηδᾷ.

Κι’ ὄνειρα φτωχά,

Σβυσμένα, ἀνεκπλήρωτα, χαμένα,

Δίχως ἡσυχία,

Μοῦ φαίνονται οἱ γλάροι, σ’ ἄφρισιμένα

Καθὼς χορεύουνε

Κύματα τρελλὰ.

Ἀσπρόφτερο ὄνειρο, ποὺ τριγυρνᾷ

Μόνα στὴν πλατιά

Τῆς θάλασσας τὴν ἐρημιὰ. Ποῦ πᾶνε,

Χωρὶς νὰ ξέρουνε;

“Ασπρος Γλάρος [Α]

ΑΝΑΣΤΑΣΗ

... Βρισκόμαστε μὲ τὸ τρεχαντήρι τοῦ καπετὰν Μαθιοῦ, τὸ Μεγάλο Σάββατο στὶς δέκα τὸ βράδυ, τέσσερις ὥρες μακριὰ ἀπ’ τὸ λιμάνι τοῦ νηιοῦ μας. Ἐγὼ σὰ μονάχος μοῦτσος ποῦμουνα ἔκανα σκληρὲς δουλειές· δούλευα γιὰ τρεῖς καὶ πληρωνόμουνα γιὰ ἕνα. “Ο καπτάν Μαθιὸς ἦταν σκληρὸς κι’ ὅλοι ἐπάνω στὸ πλοῖο τὸν φοβόνταν. Καὶ τότε, παραμονὴ τέτοιας χρονιάρας μέρας ἦταν θυμωμένος. “Ολοι οἱ ναῦτες βοήθαγαν γιὰ νὰ φτάσουμε γρήγορα· Γιὰ νὰ προφτάσουμε τὴν Ἀνάσταση.

Σὲ τέσσερις ὥρες μῆκαμε στὸ λιμάνι καὶ μὲ τὰ πολλὰ ἀράξεις. Συγχρόνως ἀκούσαμε μεγάλες τυμπανοκρουσίες. Καλοῦσαν τοὺς Χριστιανούς γιὰ νὰ γιορτάσουν τὴν Ἀνάσταση.

“Ολος ὁ κόσμος πήγαινε στὴν ἐκκλησία. Ἐκεῖ θάταν κι’ ἡ μητέρα μου μὲ τ’ ἀδελφάκια μου. Ἡ καὶ μὲν θὰ περιμένε ἀδίκαια καὶ θὰ πήγαν χωρὶς ἐμένα.

“Ο καπετάν Μαθιὸς ἠθελε νὰ εἶναι ὅλοι ἐν τάξει. Καλὰ ἔκαμε, ὅχι ὅμως γιὰ τέτοια ἡμέρα. Τοῦ εἶπαμε νὰ πᾶμε μετὰ τὴν Ἀνάσταση, τίποτα. «Πρώτα οἱ δουλειές» εἶπε «κι’ ἔπειτα ἡ ἐκκλησία». Θὰ μαζεύαμε τὰ πανιά. Θὰ πλέναμε τὸ κατάστρωμα καὶ κατόπιν ἄλλες πολλὲς μικρὲς δουλειές.

Κάποτε μοῦτε: «Ἀνέβα νὰ σβύσης τὰ φανάρια». Ἀνέβηκα τὴ σκρίνινη σκάλα. Ἐβουά τὸ ἕνα. “Οταν πήγα στ’ ἄλλο φανάρι εἶδα πλῆθος κεριῶν ν’ ἀνεβοκατεβαίνουν. Πλῆθος φωνῆς ἀδερφομιγμένες

νὰ ψάλουν τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη». Μιά θεῖα μελωδία γέμιζε τὴν ἀτμόσφαιρα. Συγκινήθηκα· πήρα τὸ φανάρι καὶ τὸ ἀνεβοκατέβασα· εἶπα τὸ Χριστὸς Ἀνέστη κι’ ἔκανα τὸ σταυρὸ μου· ἐδάκρυσα! Κατέβηκα κι’ ἔτρεξα στοὺς ναῦτες: «Χρόνια πολλά, Χριστὸς Ἀνέστη! ἁδέρφια». “Ολοι εἶπαν «Ἀληθῶς Ἀνέστη».

Σὲ λίγο σ’ ὅλους τοὺς δρόμους τοῦ χωριοῦ οἱ κάτοικοι μ’ ἀναμένα τὰ κερία—σὰν ἕνας πύρινος ποταμὸς—χαρούμενοι καὶ ψάλλοντες πήγαιναν στὰ σπίτια τους γιὰ ν’ ἀνάψουν τὸ καντήλι μὲ τὸ φῶς τῆς Ἀναστάσεως.

“Ο καπετάνιος μᾶς ἄφησε. “Ετρεξα γρήγορα-γρήγορα στὴν ἐκκλησία· ἀσπαστῆκα τὴν εἰκόνα τῆς Ἀναστάσεως καὶ δρόμο γιὰ τὸ σπίτι. Στὴν πόρτα ἡ καλὴ μου μανούλα μὲ περίμενε. Ρίχτηκα ἀπάνω της καὶ τὴ γέμισα φιλιὰ. Σὲ λίγο χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω ἤμουνα ἀγκαλιασμένος ἀπ’ τὰ δέφια μου «Χριστὸς Ἀνέστη» τοὺς ἔλεγα καὶ τὰ φιλοῦσα.

Σὲ λίγες ἡμέρες θὰ ἔφευγα γιὰ τὰ ξένα. “Οχι ὅμως μὲ τὸν πρώτο μου καπετάνιο. Ἐνὰς θεῖος μου μὲ πήρε στὴν ὑπερσσία του.

(Ἀπὸ τὸ ἡμερολόγιο ἐνὸς μοῦτσου)

Ναυτάκι [Β]

ΠΑΣΧΑΔΙΝΟ

“Ο κύρ-Στάθης ἦταν νυχτοφύλακας σ’ ἕνα μεγάλο ἐργοστάσιο. Κάθε βράδυ, στὶς ἑπτὰ ἡ ὥρα, πήγαινε στὴν παρακούλα του κι’ ἐκεῖ καθόταν ὡς τὸ πρῶτο ὀλομόναχος, διαβάζοντας κανένα βιβλίο στ’ ἀδύνατο φῶς τῆς λαμπίτσας του, γιὰ νὰ περνῶν οἱ ἀτέλειωτες νυχτερινὲς ὥρες. Δουλεῖα πολὺ σκληρὴ, ἀλήθεια, μὰ τί νὰ κάνεις;

Χρόνια τώρα αὐτὴ ἡ ζωή. Χειμῶνα, καλοκαίρι, τὴν ἴδια ὥρα ἀφῆνε τὴ γυναῖκα του καὶ τὸ παιδάκι τοῦ μόνου στοῦ σπιτί κι’ ἔφευγε. Οὐτε Πρωτοχρονιά ἔμεινε μαζί τους, οὔτε Πάσχα. Στὴν Ἀνάσταση εἶχε νὰ πᾶν πέντε χρόνια, τώρα. Καὶ φέτο, ὅσο πλησίαζαν οἱ μέρες αὐτές, ἡ καρδιά τοῦ κύρ-Στάθης γινόταν πὺλ βαρειά. “Ολη ἡ Μεγάλὴ βδομάδα πέρασε, χωρὶς νὰ πᾶν κι’ αὐτός, σὰ χριστιανός, στὴν ἐκκλησία.

Μ’ ἀπόψε, Μεγάλο Σάββατο, ἦταν πὺλ λυπημένος ἀπὸ ἄλλη φορὰ. Λαχταροῦσε ν’ ἀκούσῃ τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη» ἀπ’ τὸ στόμα τοῦ Δεσπότη. Μὰ μπορούσε ν’ ἀφήσῃ ἀφύλακτο τὸ ἐργοστάσιο μὴ τέτοια νύχτα; Πῆρε, λοιπὸν τὴ Σύνοψη ἀπ’ τὸ σπίτι του, γιὰ νὰ διαβάσῃ μόνος τὴν ἀκολουθία.

Τὸ ρολοὶ τῆς πόλης χτύπησε ἑνδεκα. “Ο κόσμος ὅλος τώρα θὰ εἶναι στὴν ἐκκλησία, συλλογιέται μὲ λύπη ὁ κύρ-

Στάθης. “Εξαφνα ἀνοίγει ἡ πόρτα τοῦ βάθους. “Ο μπάρμπα Στάθης σηκώνεται ὀρθός. Εἶναι ὁ διευθυντής. Εἶχε δουλέψῃ ὅλο τ’ ἀπόγευμα στὸ γραφεῖο του καὶ τώρα μόλις ἔφευγε γιὰ νὰ πᾶν νὰ κἀνῃ Ἀνάσταση.

— Καλησπέρα, κύρ-Στάθης, τί κάνεις αὐτοῦ;

— Καλησπέρα, ἀφεντικό. “Ε, τὴ Σύνοψη διαβάσῃ τέτοια μέρα ποῦ εἶναι.

— Δὲν θὰ πᾶς στὴν Ἀνάσταση;

— Ἀμ’ πὼς νὰ πάω, ἀφεντικό, ν’ ἀφήσω τὸ ἐργοστάσιο, γίνεται; Ἡ θέση μου εἶναι ἐδῶ.

“Ο ἐργοστασιάρχης στάθηκε συλλογισμένος.

— Ἀκου, μπάρμπα-Στάθης, εἶπε στὸ τέλος. Πήγαινε σὺ στὴν Ἀνάσταση καὶ ἐγὼ θὰ κάτσω νὰ φυλάξω ὧπου νὰ γυρίσεις.

— Τί λές, ἀφεντικό, δὲν γίνεται ἕνα τέτοιο πράγμα.

— Ἀκου τί σοῦ λέω. “Ας μείνω κι’ ἐγὼ ἕνα βράδυ νὰ φυλάξω τὸ ἐργοστάσιό μου. Δικό μου δὲν εἶναι; Ἀῖντε νὰ προφτάσεις.

Σαστισμένος, ὁ μπάρμπα-Στάθης δὲν ἔξερε πὼς νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν ἐργοστασιάρχη ποὺ τὸν κοίταζε συγκινημένος.

Φορεῖ τὸ χοντρὸ παλτό του καὶ φεύγει τρέχοντας. “Οταν ἐφθασε στὸν αὐλόγυρο τῆς ἐκκλησίας, ὅλος ὁ κόσμος ἦταν ἔξω μαζεμένος κι’ οἱ παπάδες λαμπροφορεμένοι, πάνω στὴν ἐξέδρα. Σὲ λίγο ἡ φωνὴ τοῦ Δεσπότη ἀντήχησε βροντερῇ: «Χριστὸς Ἀνέστη ἐκ νεκρῶν...» κι’ ἀμέσως χίλιοι κρότοι διαλαλοῦσαν τὸ μεγάλο γεγονός.

Δυὸ δάκρυα κύλησαν στὰ ρυτιδωμένα μάγουλα τοῦ κύρ Στάθης (εἶχε τόσα χρόνια νὰ βρεθῇ στὴν Ἀνάσταση). Ἀνοῖξε δρόμο ἀνάμεσα στὸ πλῆθος καὶ πήγε βιαστικὸς στὴν παρακούλα του. “Ο ἐργοστασιάρχης καθόταν μὲ τὴ Σύνοψη στὰ χέρια. Χριστὸς Ἀνέστη, ἀφεντικό. “Ας εἰσαὶ καλά. Χρόνια εἶχα νὰ κάνω τέτοια ὥρα! Ἀνάσταση.

— Κι’ ἐγὼ τὸ ἴδιο, μπάρμπα-Στάθης εἶπε χαμογελώντας ὁ ἐργοστασιάρχης.

Νίκη [Β]

ΜΗΝΥΜΑΤΑ

Δὲν ἄπλωσε ἀκόμα πλέρια τὴ χάρι της, μὰ ὅλα τὴ μνηοῦν, ἀπαλά, λαχταριστά.

Δυὸ... τέσσερα φτερά· κατὰμυρα σπάθισαν τὸν ἀέρα κι’ ἀμέσως στὴ στέγη, τιτιβίσματα ἀκούστηκαν δειλὰ, σιγανά, ὕστερα χαρούμενα, θριαμβικά. Τὰ πρόσμενε ἀκέρια ἡ περσινὴ φωλιά. Ξαναβόηξαν τὴν καλὴ γωνιά τους.

Στὸν κῆπο τὰ γυνάρια μουσκεμένα κλωνὰ φρούσκωσαν, καὶ ἀνάρια φάνηκαν στὶς ἀκρες τοὺς ρόδινα χαμόγελα.

Κλαδιά αναριγμένα στα κάγκελα, πρo-
σίνισαν ξαφνικά.

Στυλώθηκαν καμαρωτά λίγα βλα-
στάκια λυγρὰ, πολὺ ἀνοιχτόχρωμα,
πολὺ τρυφερά.

Καθάριος κι' ἀπέραντος φάνταζε ὁ
οὐρανὸς Σπάνια μιὰ λευκὴ ἄχνη ταρά-
ζει τὴ φωτεινὴ του ἑκφραση.

Ἀνάσανε βαθεῖα ἡ νοτισμένη γῆ καὶ
μοσχοβόλησε ἡ ἀσύγκριτη διαφάνεια
τῆς ἀτμόσφαιρας.

Ἐνα χᾶδι ὁμορφιάς καὶ ἐλπίδας πέ-
ρασε ἀπὸ παντοῦ.

Ξάνοιξαν τὰ χρώματα, φούντωναν οἱ
θάμνοι, γέλασαν τὰ μάτια, σάκρηναν
οἱ ψυχές.

Διάβαζε ὁ νέος κάποιο στοχαστικὸ
σύγγραμμά ἐμπρὸς στο παράθυρο. Στὸ
γύρισμα τῆς σελίδας, σήκωσε τὰ μάτια
καὶ μέσα στὴν καρδιά του ἔνοιωσε μιὰν
ὀρμη καὶ ἕναν παλμὸ καινούργιο, στ'
ἀντίκρουσμα τῆς διαύγειας, τῆς ἀγνότη-
τας ποὺ ἦταν χυμένη παντοῦ.

Δὲν ἀπλόωσε ἀκόμα πλέναι τὴ χάρη
τῆς, μὰ ὅλα τὴν ἀσύγκριτη μνηστὴν, ἄ-
πλά καὶ ἀθόρυβα.

Ἀγνή Καρδιά [Α]

ΑΠ' ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

Ἦταν σηκωμένα εἰς τὸ μάθημα τῶν
Λατινικῶν τέσσερα παιδιά. Εἶχαμε γιὰ
τὸν Ἀντίβ. Διάβασε ὁ πρῶτος ἀκόμ-
πιαστα τὴν ἀνάγνωση καὶ εἶπε τὴν ἐξη-
γηση. Ἦρθε ἡ σειρά τοῦ δευτέρου. «Ε-
καμε τὴν ἀνάγνωση κι' ἄρχισε νὰ ἐ-
ξηγῇ.

Τὸν κοίταζε. Τὸ πρόσωπό του ἔδει-
χνε μιὰ βαθεῖα ἀφοσίωση καὶ τὰ μάτια
του ἔτρεχαν γοργὰ ἐπὶ τὴν γραμμὴν
τοῦ βιβλίου.

Τὰ χέρια του ἔτρεμαν κι' ἡ φωνὴ του
τὸ ἴδιο τρεμάμενη, χανόταν στὴν με-
γάλῃ τάξη.

Ἐρριξε τὰ μάτια μου στὸν πρῶτο.
Φαινόταν πὼς παρακολουθοῦσε. Τὸ
πρόσωπό του ἦταν ροδισμένο, ἀπ' τὴ
λάμψη τῆς εὐχαρίστησής του. Κάπου-
κάπου μόνο, ὅταν ὁ ἄλλος ἔλεγε τίπο-
τα λανθασμένο, σοβαροποιοῦνταν καὶ
πέταγε τὸ χέρι του.

Ἐφερα τὰ μάτια μου στὸν τρίτο. Ἦ-
ταν κι' αὐτὸς χλωμὸς κι' ἀφοσιωμένος
στο βιβλίο του.

Δὲ σήκωνε τὰ μάτια, μήτε πετοῦσε
τὰ χέρια.

Μόνο μιὰ φορὰ κατὶ ψιθύρισε, μὰ
μ' ἕνα τέτοιο ὕψος ποῦδειχνε τὴν ἀ-
νυπομονησίαν του πότε νὰ πῇ κι' αὐ-
τός.

Κοίταξα καὶ τὸν τέταρτο. Δὲν κοί-
ταζε τὸ βιβλίο. Εἶχε σκύψει καὶ κατὶ
ἔλεγε σ' ἕναν τοῦ μπροστινοῦ θρανίου.
Τὸ πρόσωπό του εἶχε τὴν ὄψη τ' ἀν-
θρώπου, ποὺ ξέρει πὼς ἔχει καιρὸ ἀ-
κόμα...

Κοίταξα—ἐπιτέλους—καὶ στο βιβλίο
μου.

Τὸν νόμῳ μου ποῦταν στὴν ἀκρὴ
γραμμὴν, μὲ παρόσυρε—ἐκείνο τὸ ὠ-
ρατο Γ καὶ ἡ καλλιτεχνικωτάτη οὐδρά
τους—κι' ἀντὶ τὰ προσέχω στὸ μάθη-
μα, ἄρχισα ν' ἀραδιάζω στὸ σημειω-
ματάρι τ' ὄνομά μου. Ἐνα ὅμως «τί
λέμε!» τοῦ καθηγητοῦ μοῦκουσε τὴ φρό-
να καὶ μοῦγγραψε μ' ἕνα μηδενικὸ εἰς
ψυχολογικῶν μου παρατηρήσεις στὸν κα-
τάλογο!

Γελαστὸς Ἀντιπλοίαρχος [Β]

ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΟΙ

Ἦταν μεσημέρι. Ἡ ἄσφαλτος κάτω
ἀπὸ τὴς φλογισμένες ἡλιαχτίδες ἀνέδι-
νε καυτερὲς ἀναθυμιάσεις. Κάτω ἀπὸ
τὰ δένδρα προσπαθοῦσα νὰ εὕρω λίγη
δροσιὰ γυρίζοντας ἀπὸ τὸ σχολεῖο. Ἀπὸ
τὰ σπῖτια ποὺ περνοῦσα ἔνοιωθα μιὰ
μυρωδιὰ μαγειρευμένου φαγητοῦ καὶ
αὐτὸ μ' ἔκανε νὰ περπατῶ γρηγορό-
τερα.

Ἐξαφνα μέσα σ' ἐκείνῃ τῇ μεσημε-
ριάτικῃ ἡσυχίᾳ ἐσχύθησαν οἱ ἦχοι μιᾶς
μουσικῆς θλιμμένης.

Συγχρόνως στὴ στροφή τοῦ δρόμου
πρόβαλαν δυὸ γεροντάκια τὸ ἕνα κον-
τὰ στο ἄλλο.

Ἡ πλάτη τους ἦταν καμπουριασμένη
καὶ τὰ φτωχικά τους ρούχα χιλιομπα-
λωμένα.

Περπατοῦσαν σιγὰ μὲ συρνώμενο βῆ-
μα. Ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἦτο τυφλὸς
καὶ κρατοῦσε στὰ χέρια του μιὰ φυ-
σαρμόνικα.

Μ' αὐτὴν συνώδεε τοὺς στίχους τοῦ
μελαγχολικοῦ τραγουδιοῦ του. Τὰ χέ-
ρια του ἔτρεμαν καὶ τραγουδοῦσε μ' αἰ-
σθημὰ τὸ τραγοῦδι ποὺ συμφωνοῦσε μὲ
τὴ ζωὴ του.

Ἀμοιρο γεροντάκι ποὺ δὲν μπορεῖς
νὰ δῇς καὶ νὰ χαρῆς τίς ὁμορφίες τῆς
ζωῆς!

Ὁ ἄλλος ποὺ τοῦ ἔμοιαζε πολὺ—ἴ-
σως ἦταν ἀδελφός του—τὸν ὀδηγοῦσε.
Δυστυχισμένο ζευγάρι! Ἀμοιρα γερον-
τάκια ποὺ ἡ μοῖρα σὰς κτύπησε σκληρά!

Σεμίραμης [Γ]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μαμά: Ἀπορόσετε! Χτύπησες
δυνατὰ τὴν καράφα καὶ φαίνεται πὼς
τὴν ἔσπασες. Πρέπει τώρα ν' ἀγορά-
σουμε καινούρια.

Τὸ Ὑδροπόπουλο: Δὲν εἶν' ἀνάγκη,
μαμά. Καὶ τοῦ Τάκη προχθὲς τοῦστα-
σαν τὸ κεφάλι, μὰ τὸν βλέπω νὰ γυ-
ρίζῃ ἀκόμα μὲ τὸ ἴδιο. Δὲν τοῦ πῆραν
καινούριο.

Ἀδολὰρ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ 284^{ου} ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΛΥΣΕΩΝ

Προταθέντος τὴν 4 Δεκεμβρίου 1937 πρὸς εὔ-
ρεσιν τῶν λύσεων τῶν εἰς τὰ φύλλα τῆς Διαπλά-
σεως Δεκεμβρίου, 1937, Ἰανουαρίου, Φεβρουαρίου
Μαρτίου 1937 δημοσιευθεισῶν 224 Πνευματι-
κῶν Ἀσκήσεων.

(Οἱ ἀκολουθοῦντες ἕκαστον ὄνομα τρεῖς
ἀριθμοὶ σημαίνουν: ὁ πρῶτος τὰς εὐρεθεί-
σας ὁρθὰς λύσεις, ὁ δεύτερος τὰ Εὑρημα
λύσεων καὶ ὁ τρίτος τὰ Εὑρημα Ἐπιμο-
νῆς, συμφώνως μὲ τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρο-
μητοῦ, Κεφ. Δ', § 25.

Οἱ Ἰσοτίμοι ὅλων τῶν τάξεων ἔχουν
τὸ δικαίωμα, οἱ μὲν τοῦ Α' Βραβείου νὰ
δημοσιεύσουν τὴν εἰκόνα των ἐπὶ πληρωμῇ
δρ. 40 διὰ τὰ ἔξοδα τοῦ κλισέ, καὶ νὰγορά-
σουν, ἐντὸς τριμήνου τὸ πολὺ ἀπὸ σήμερον,
(διότι κατόπιν παραγράφεται τὸ δικαίωμα
τοῦτο,) ἕνα οἰονδήποτε θέλουν τὸν «Δια-
πλάσεως» τῶν ἐτῶν 1894—1938 (Β' Πε-
ρίοδος) μὲ ἔκπτωσην δέκα πέντε (15) δραχ-
μῶν. Οἱ τοῦ Β' Βραβείου ν' ἀγοράσουν ὁ-
μοιον Τόμον μὲ ἔκπτωσην δέκα (10) δρ. καὶ
οἱ τοῦ Γ' μὲ ἔκπτωσην πέντε (5) δρ. (Ἴδε καὶ
Ὁδηγὸν Συνδρομητοῦ, Κεφ. Ε' § 6 καὶ 7).

ΜΕΓΑΛΗ ΤΑΞΙΣ (ἀπὸ 15 ἐτῶν καὶ ἄνω, κα-
θὼς καὶ ὅσοι δὲν ἐσημείωσαν ἡλικίαν).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Συρκοῦφ,
201, 21, 8.

Ἰσοτίμοι: Πρόμαχος τῆς Ἐλευθε-
ρίας, 221, 23, 9.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ντέτεκ-
τιβ Φάντασμα, 182, 19, 8. Φρανσίνα,
191, 20, 9.

Ἰσοτίμοι: Σαρπηδών, 181, 19, 8.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δουῆ Ὀμ-
πικιαντῶ, 158, 16, 8. Μερσεντές, 156,
16, 9. Δέλα Γαβριλάκη, 156, 16, 8.

Ἰσοτίμοι: Δοξασμένο Ἀκρωτήρι,
156, 16, 7.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ: Σεβὰχ Θαλασσινός, 149,
15, 9. Δεσλά, 125, 13, 6. Ἀζιαντέ,
109, 11, 5. Μπουζλέτ, 120, 12, 5. Ὀ-
λυμπιονίκης, 113, 12, 6. Σκλαβωμένο
Νησί, 135, 14, 9.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Δισκοβόλος,
14, 2, 1. Θαλῆς Ἀργυροπούλος, 61, 7,
4. Εὐαγόρας, 72, 8; 3. Ροζελάνια, 50,
5, 3. Μαγεμένο Βασιλόπουλο, 35, 4, 2.
Ρόμπερ Τέλλορ, 62, 7, 5. Κλέφτης τοῦ
21, 89, 9, 4. Βιργίλιος, 69, 7, 3. Πι-
κροδάφνη, 24, 3, 3. Πιτσιρίκος, 48, 5, 2.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (14 ἐτῶν καὶ κάτω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Νεράιδα,
τοῦ Λάσους, 210, 21, 9.

Ἰσοτίμοι: Γαλαζάκι, 181, 19, 9. Μάγ-
κας τῆς Φιλοθέης, 194, 20, 8. Μικρὴ
Βασίλισσα, 175, 18, 8. Αἰγλή, 200, 20,
9. Ζακυνθινόπουλο, 160, 16, 8. Αἰνός,
206, 21, 9. Ἠλιοπερίχνη, 203, 21, 9.
Ἀχτανιάν, 195, 20, 9. Γαλανομάτα,
187, 19, 9. Λευκὴ Καμέλια, 184, 19, 9.
Ἐργάνη, 200, 20, 8. Σίφουνας, 196,
20, 9.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: δὲν ἔχει
ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ροδοβαμμέ-
νη Αἰγούλα 121, 13, 8. Χοντροκέφαλος,
110, 11, 5.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ: Σχυριανόπουλο, 107, 11,
6. Μικρὰ Καλλιτέχνης, 105, 11, 9. Λο-
χαγὸς Ντρέφους, 109, 11, 9. Ξυπνητή-
ρι, 104, 11, 9. Νιόβη, 99, 10, 9. Ἀγύ-
ριστο Κεφάλι, 81, 9, 5. Μύρτα Φλώ-
ρη, 87, 9, 5. Χιονόλευκη, 83, 9, 4. Ἰό-
νιον Πέλαγος, 90, 9, 5.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Αἰγαιοπελαγί-
της, 11, 2, 1. Δοξασμένο Νησί, 5, 1, 1.
Φαέθων, 39, 4, 3. Δόνιφραν, 61, 7, 5.
Χιουμοριστής, 22, 3, 1. Ἐλγα, 43, 5, 6.
Μάγκας, 24, 3, 3. Σταυραετός, 71, 8, 3.
Κυρίαρχος τοῦ Διαπλάσεως, 67, 7, 8.
Γεωργ. Σ. Τορναρίτης, 18, 2, 1. Ἐνα-
στρὸς Οὐρανός, 18, 2, 3. Ἀνθός τῆς
Ἀνατολῆς, 8, 1, 1. Γκέισσα, 63, 7, 3.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Παρακαλῶ πολὺ ὅσους χρωστοῦν
τὴ συνδρομὴν τους νὰ τὴν στείλουν
τὸ γρηγορότερο. Ἀς ἔχουν ὅτι
ὄψει τους, ὅτι οἱ συνδρομὲς αὐ-
τές εἶναι ὁ μόνος μὲν πόρος ἡ
καθυστερήσει ἐπομένως δυσκο-
λεύει πολὺ τὸ ἔργο μου. Πού ἂ-
παιτεῖ ὅχι μόνον μεγάλους κό-
πους, ἀλλὰ καὶ μεγάλα ἔξοδα.

ΜΗΛΗΣΜΟΝΕΙΤΕ πὼς κάθε παραγγελία
γιὰ νὰ ἐκτελεσθῇ δεύτως, πρέπει νὰ συνοδεύε-
ται καὶ μὲ μιὰ τυπωμένη ταῖνια, ἀπ' αὐτὲς μὲ
τις ὁποῖες σὰς στέλνουμε κάθε ἑβδομάδα τὸ φύλλον.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀθήναι 42 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 4 Ἀπριλίου 1939

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ! Καλὸ Πάσχα. ἀ-
γαπήτῃ μου παιδί!.. Τὴ μητρικὴ μου
εὐχὴ καὶ τὸ φιλὶ τῆς Ἀγάπης σὰς τὰ
στέλνω μ' ἕνα ὠρατο, ἀπροσδόκητο δωδε-
κασέλιδο καὶ πασχαλινὸ φυλλάδιο, μὲ Ἀ-
θηναϊκὴ Ἐπιστολή, μὲ Νέα καὶ Περίεργα,
μὲ ὅλα. Καὶ τοῦτο, γιατί ὁ κ. Φαίδων κι'
ὁ Ἀναστάσιος ἐύρισαν κιόλα ἀπὸ τὴ Νέα
Ἰόρκη. Θάπορῃσεις: τόσο γρήγορα πᾶσι
κανένας στὴν Ἀμερικὴ κι' ἐπιστρέψει;
Μὰ ναί! ὅταν τὸ ταξίδι γίνεται τὴν... 1
Ἀπριλίου.

Αὐτὲς τίς ἡμέρας κυκλοφορεῖ καὶ τὸ πε-
ρίφημο τεῦχος τῆς «Ἰονίου Ἀνθολο-
γίας». Ὅσοι θὰ μοῦ τὸ παραγγείλουν τώ-
ρα, ἄς μοῦ στείλουν καὶ τὸ ἀντίτιμο, δραχ.
40, νὰ τοὺς τὸ στείλω ἀμέσως. Ἐπίσης,
ὅσοι μοῦ ἔγραψαν νὰ τοὺς κρατήσω ἀντί-
τιμο, ἄς μοῦ στείλουν καὶ τὴ σχετικὴ ἐπι-
ταγή. Ὡς νὰ φτάσῃ, τὸ τεῦχος, θὰ εἶναι
ἔτοιμο. Ὁ κ. Μινωτὸς μοῦ εἶπε πὼς, ἀπὸ
τίς γνώμες ποὺ τοῦ ἔστειλαν τὰ Διαπλάσε-
ποια, ἐδιάλεξε καὶ δημοσιεύει δέκα τοῦ
Πειραιωτάκι, τῆς Νινέτας, τῆς Ἀττῆ
Ἰράμ, Μελέαργου, Τρελλῆς Νιότης,
Ἰαίδος, Σγουρόμαλλης, Σίφουνας, Στε-
φάνου τῆς Δόξης καὶ μιᾶς ὁμάδος μαθη-
τῶν τῆς Γ' τοῦ Παρθναγωγείου Μίνας
Ἀρδονοπούλου. Ἡ «Ἰόνιος Ἀνθολογία»
βραβεύει τοὺς τρεῖς πρῶτους, ποὺ θὰ λά-
θουν τὸ τεῦχος δωρεάν. Οἱ λοιποὶ, ἐπι-
νούμενοι, ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ τὸ ἀγορά-
σουν μισοτιμῆς, δηλαδὴ μὲ δρ. 20.

Σὲ συγγάριω Λευκὴ Καμέλια, γιὰ τοὺς
λαμπροὺς βαθμοὺς. Ὅλο 20 καὶ μόνο στὰ
τεχνικά 18 εἶναι κατὶ σπάνιο. Νὰ σοῦ πῶ
τὴν ἀλήθειαν, γράμματα ἀπὸ πολλὰς μαζί,
ὅσο νόστιμα κι' ἂν εἶναι, μὲ στενοχωροῦν,
γιατὶ δὲν ἔχω σὲ ποιά νὰπάντησω. Συν-
δρομητὴ μ' αὐτὸ τὸ ὄνομα ἔχω, ἀλλὰ ὄχι
ἔδω. Ἐχῆς μεγάλο δίκιο, ἡ καθυστέρηση
τῶν Μ. Μυστικῶν θὰ σὰς δυσκολεύῃ πολὺ
καὶ γι' αὐτὸ θὰ φροντίσω νὰνατυπωθῶν
τὸ γρηγορώτερο.

Τὰ ἔξης μοῦ γράφει ἡ Ἀττῆ Ἰράμ:
«Ὅχι ἔξ με καθύδην τὸ τοῦ Βασιλέως
Ἄηρ τρόποιον. Εἶδα στὴν Ἀλληγογραφίαν
σου, πὼς αὐτὸς πρῶτος ἔκαμε Στατιστικὴ
τοῦ Π. Πνεύματος καὶ εἶπα: «Πῶς, ἐγὼ
ἡ Ἀττῆ Ἰράμ, δὲν ἔκαμα ἀκόμη καμμιὰ
στατιστικὴ! Τὴ Διαπλάσεως εἶμαι τό-
τε!... Ὅχι, πρέπει νὰ κάμω κι' ἐγώ.
Ἀφοῦ ἔτσι κι' ἔτσι δὲν μπορῶ νὰ κοιμηθῶ,
θὰ καθίσω καὶ μετρήσω πόσα στοιχεῖα
χρειάσθηκαν γιὰ νὰ τυπωθῇ ὁλόκληρος ὁ
τόμος τῆς Διαπλάσεως τοῦ 1938». Τῶρα
καὶ τῆκαμα!

Καὶ τῶρα, ὅριστε τ' ἀποτελέσματα. Ἡ Ὁ-
ρα, γράμματα 2,442,968 καὶ ἀριθμοὺς
186,293. Γιὰ νὰ μὴ κάμω λάθος τὰ μέ-
τρησα ἕνα-ἕνα, δυὸ φορές. Τὴν πρώτην
φορὰ, ὅλα μαζὶ καὶ τὴ δεύτερη, χωριστὰ
τὰ φωνήεντα ποὺ εἶναι 1,266,726 καὶ χω-
ριστὰ τὰ σύμφωνα 1,176,242.

Δὲν μετρήσα πόσοι ἀριθμοὶ εἶναι ζυγοὶ
καὶ πόσοι μονοί, γιατί αὐτὸ εἶναι εὐκόλο
πράγμα καὶ μπορεῖ νὰ τὸ κάμῃ κάθε Δια-
πλάσεωςποιο.

Λοιπὸν, σοῦ ἔστειλαν ποτὲ τέτοια Στα-
τιστικὴ;... Εὑρημα δὲν θέλω, πές μου
μονάχα, καὶ τὸ χρόνον». Τὸ γράμμα αὐτὸ
ἔχει ἡμερομηνία 1 Ἀπριλίου. Ὡστε...
καταλαβαίνετε.

Μὲ τὸ δίκιο σου, Γεώργιε Καστάλε,

περίμενες μὲ τόσο ἀνυπομονησίαν τὸ φυλ-
λάδιο ἐκεῖνο, ἀφοῦ σοῦ ἔγραψαν ἀπὸ τὴν
Ἀθήνα πὼς βραβεύθηκε ἡ αὐτοπροσωπο-
γραφία σου. Χαίρω ποὺ κανένας δὲν σὲ
βοήθησε νὰ τὴν κάμῃ καὶ περιμένω καὶ
τάλλα σου σκέψα, γιὰ νὰ ἰδῶ τὴν αὐτο-
βιαστικὴ ἐπίδοσή σου στὴ ζωγραφικὴ. Μπο-
ρεῖ μάλιστα καὶ νὰ δημοσιεύω κανένα στὴ
Σελίδα Συνεργασίας.

Ἀφοῦ σ' εὐχαριστοῦν τόσο ἡ ἀλληλογρα-
φία μου, Μοναχοῦλα, ἔκαμες καλὰ ποὺ
τῆρας ψευδώνυμο γιὰ νὰ μοῦ γράφῃς. Θὰ
εἶδες βέβαια τὴν ἐγκρισὴν του. Ἐγὼ πάν-
τα θάπαντῶ στὰ γράμματά σου. Πολὺ λυ-
πήθηκα ποὺ δὲν πρόφτασε νὰ προηγηθῇ
στὴν κίνησιν ἡ μεγαλύτερη ἀδελφὴ σου, ἂ-
φοῦ ὁ Θεὸς τὴν ἔκαλεσε κοντὰ του. Ἐκεῖ-
πάνω θὰ εἶναι καλύτερα ἀπὸ ἐδῶ κι' αὐτὸ
ἄς σὲ παρηγορή.

Ναί, Σίφουνας, νὰ μοῦ στείλῃς καὶ κα-
νένα Εἰκονογραφημένο Π. Πνεῦμα καὶ ὅ,τι
ἄλλο ἔχῃς. Δὲν τέξωρα πὼς βραβεύθηκες
μιὰ φορὰ στὴν παναθηναϊκὴ σχολικὴ ἑκ-
θεση ζωγραφικῆς. Χαριτωμένο καὶ τὸ «οἰ-
κογενειακὸ διαπλάσειο» σου δένδρον μὲ
τὰ ψευδώνυμα τῶν... προγόνων σου. Ὁ,
θυμοῦμαι πολὺ καλὰ καὶ τὰ παλαιότερα,
ὅπως τὸ Πανζουλιόμορφ τῆς μητέρας σου
καὶ τὸ Κόκκινη Γραβάτα τῆς θείας σου.
«Μερκαντισμὸς» σημαίνει τὸ ἐμπορικὸ ἢ
οἰκονομολογικὸ πνεῦμα, καὶ «οὐμανισμὸς»
εἶναι ἀπλοσύτητα ὁ «ἀνθρωπισμὸς» ποὺ
ἔχεις βέβαια τὴ σημασίαν του.

Ρομπέν τοῦ Δοξέου, στὴ στήλῃ «Ἡ
Διαπλάσις ἀσπάζεται» ἀπαντῶ μόνο στὰ
σύντομα γράμματα ποὺ ἔχουν παραγγε-
λίες, ἢ ζητοῦν μιὰ πληροφορία, ἢ θέλουν
ἐγκρισὴν ψευδώνυμου κτλ. Στὰ ἐκτενέστε-
ρα ἀπαντῶ ἔδω μὲ ὁλόκληρο παράγραφο,
ἀρκεῖ νὰ ἔχω τόπο. Τὸ σημερινὸ σου εἶναι
μεγάλον κι' ὠρατό καὶ πρέπει νὰ σοῦ ἀ-
παντήσω μὲ πολλὰ. Εὐχαριστῶ πρῶτα
γιὰ τίς φροντίδες τῆς «Ζουρλοπα-
ράς», τὴν ἀγάπη πού μοῦ ἔχει καὶ τὴν
υπεράσπισιν ποὺ μοῦ κάνεις. Τὸ περιοδικὸ
πού λές εἶναι πραγματικῶς μιὰ μίμηση κι'
ἀντιγραφὴ τοῦ «σχεδίου» μου. Ἡ δημοτικὴ
τὸ πτ τοῦ κάνει φτ: φτωχός, λεφτά κτλ.
Ὅχι ὅμως καὶ πτώμα (πτῶμα θὰ ποῦμε).
Ἐπίσης καὶ τὸ ἐπιθετο λεπτὸς δὲν γίνεται
λεπτός. Τὸ «οἱ φωνές» σωστὰ δὲ ἔγρα-
ψες. Στὴ δημοτικὴ τὸ ἄρθρον τοῦ πληθυν-
τικοῦ εἶναι τὸ ἴδιο: οἱ ἄντρες, οἱ γυναί-
κες. Συγχαρητήρια γιὰ τοὺς λαμπροὺς
βαθμοὺς.

Ἐγὼ δὲν Συμπεριφέρω, χαίρω γιὰ τὴν
ἐναρξὴ τῆς νέας διαπλάσειας σου ζωῆς,
καὶ κρατῶ ὑπὸ σημείωσιν τίς ὑποσχέσεις
σου. Τὸ ἑσπασμένο θάποτελέσῃ τὸ κυριώ-
τερον κίνησιν σου διαγωνισμοὶ καὶ κίνησιν
θὰ εἶναι οἱ κυριώτεροι σκοποὶ σου ἀπο-
καλύψεις ὄχι ἐγὼ γιὰ τὸς ὁ πρόσθετος ὅσο
καὶ τὰ μέλη, θεωροῦν τὴν ἀποκάλυψιν τῶν
ψευδώνυμων ὡς κατὶ ἀγένετος... Ἐμπρὸς
λοιπὸν, νὰ σὲ ἰδῶ!

Πολὺν καιρὸν ἔχῃς νὰ μοῦ γράφῃς, Μι-
ράντα Στερογγύλη, ἀλλὰ δὲν εἶσαι, ὅπως
λές, «ἀσυχνὸς ἡσυχῇ». Πρῶτο γιατί ἦσουν
ἄρρωστη, καὶ δεύτερο γιατί μὲ ἀποζητιώ-
σας μ' ἕνα μεγάλο γράμμα. Πόσα σὲ στέ-
ρηος ἡ γρήπτη τῆς ἀποκριᾶς κι' ἡ ἱλαρὰ
τώρα τελευταία. Ἀλλὰ πέρασες ὠρατὰ
τὰ Χριστούγεννα καὶ τὴν Πρωτοχρονιά,
κι' ἔπειτα οἱ ἀρρώστειες ἦσαν πέρασ-
νές. Χαίρω λοιπὸν ποὺ εἶσαι τώρα καλὰ
καὶ θὰ μοῦ γράφῃς συχνότερα.

Μὲ χαρὰ, Ἀσπρὸ Κουνελάκι, ἔλαβα
γράμμα σου ὅστερ' ἀπὸ τόσον καιρὸ. Ἀλλὰ
δὲν πιράζει ἀφοῦ τὸ μόνον ἐμπόδιον ἦταν
τὰ πολλὰ μαθήματα.

θε πρόδοι) **Δαυὶδ Κόππερφηλδ** (χαριτωμένο το γραμματάκι σου γιὰ τὸν ταχυδρόμο πὺ με τόση ἀνυπομονηρία περιμένεις κάθε Τρίτη. . .) **Ρομπέν τῶν Δασῶν** (θὰ τὸ διαβάσω με τὴ σειρά του καὶ θὰ σοὶ πῶ) **Κυπριώτικο Μενεξεδάκι** (αὐτό, καθώς θὰ εἶδες, σοὶ ἐνέκρινε καὶ χαίρω πολὺ) **Ὁδηγὸ ἑστειλα γράφε μου**) **Ὁπαδὸν Ἀμερικανισμοῦ, Βολιωτοπούλαν, Βασιλίσσαν Βερενίκην κτλ. κτλ.**

Εἰς ἑσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 31 Μαρτίου θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 288ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 8 Ἰουνίου.

219. Δεξιόγραφος

Μιά πρόθεση διούλλαβη,
Κατόπι ἀντωνυμία,
Στὸ τέλος ἄλλη μία,

Κι' ἀρχοῦν νὰ κάμουν διάσημο
Ἀρχαῖο καλλιτέχνη,
Ποὺ εἶχ' ἔμπνευση καὶ τέχνη.
Λευκὴ Καμέλι

220. Στοιχειόγραφος

Λογῆς-λογῆς βγάξει νερά,
Θερμά, ψυχρά ἢ δροσερά.
Μὰ πῆρε ἀκόμα κάποιο γράμμα
Καὶ τότε ἄλλαξε τὸ πρᾶγμα:
Αἵματα βγάξει καὶ πονεῖ,
Καὶ πόση θέλει ὑπομονή!
Δοξαζόμενο Ἀκρωτήρι

221. Στοιχειοτονόγραφος

Νά, τοῦ ἀλλάξω τὸ κεφάλι
Καὶ τὸν τόνο κατεβάξω,
Κι' ἐνῶ ἀντίκρυζα προφήτη,
Ἔπος θαυμαστὸ διαβάξω.
Ἀλκίης Θαλασσινὸς

222. Αἵνιγμα

Πάντα μετὰ τὸν ἴδιον ἦχο
Μὰ με ὀρθογραφίαν ἄλλη,
Τοῖα πράγματα δηλὸ:
Πρῶτο, γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου,
Μιά καταστροφή μεγάλη,
Κι ἓνα ἐπίρρημα ἁπλό.

Σκιά

223. Κάθισμα

Νάντικατσταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ
γραμμῶν ὥστε νά-
ναγινώσκονται: Κα-
θέτως ἐξ ἀριστερῶν:
ἀποτελέσματα πολέμου,
σεισμοῦ κτλ. θαλασ-
σινόν, ξύλον, φωτίζει,
προτέρημα. Ὅριζον-
τίως ἐκ τῶν ἄνω:
βασιλεὺς τῆς Περ-
σίας, μεγάλη νῆσος
τοῦ Αἰγαίου, βελκα-
νική πρωτεύουσα. Διαγωνίως: νῆσος
τῶν Κυκλάδων καὶ σιδηρουργικὸν ἐρ-
γαλεῖον.

Αἴγλη

224. Κρυπτογραφικόν

12345671894 = Ἀρχαῖος ποιητής.
2171834 = Φυτὸν ἐδάδιμον.
3453676268 = Εἶδος πλοίου.
451592 = Μέτρον βάρους.
59864 = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
6215364 = Ἀρχ. ποιητής.
71431864 = Πτηνόν.
83714 = Μετεωρολογικόν.
923881 = Ἀρχαία ποιήτρια.

Μεταγχειλὶκὸς Ὀνειροπέλος

225—229. Μαγικὸν Ἄνθος

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος εἰς ἑ-
κάστην τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄν-
θους, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματι-

σθοῦν μετὰ ἡ ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ,
ἄλλαι τόσαι λέξεις:

οἶον, ἀργία, ἀκτὴ, Θῆρα, ἄνους.
Γαλανομάτα

230. Διπλὴ Ἀκροστιχίς

Τὰ μὲν ἀρχικά τῶν κάτωθι ζητου-
μένων λέξεων ἀποτελοῦν Εὐαγγελιστὴν,
τὰ δὲ τρίτα γράμματα νῆσον τοῦ Αἰ-
γαίου:

1, Γλυκύτατον 2, Ἀρχαῖος θεός 3,
Εὐρωπαϊκὴ πρωτεύουσα 4, Γεωμετρι-
κὸν σχῆμα 5, Μέρος τοῦ λόγου 6,
Ἀρχαία πόλις.

Ἡλέκτρα

231. Ἐλιποσύμφωνον

εαεα - εαεα

Σεληνιώτικος Ὅριζων

232. Γεῖφος

τις	μονὴ	ρὰ
μονῆς	ῆ	τε
		Ἀρτανιάν

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 4

36. Ἀστράγαλος (ἄστρα, γάλος). —
37—38. 1. Ἡμέρα. Ἰμέρα. 2. Κέδρος-
Κόδρος. —39. Ὁ Πέτρος, ἡ πέτρα. —40.

Κ Ω Σ	41. ΤΡΑΝΣΙ-
Κ Ε Ω Σ	ΜΕΝΗ (ρα-
Κ Ω Ν Ο Σ	νίς, ἀντί, νε-
Κ Ο Δ Ρ Ο Σ	νίας, σημαία,
Κ Α Ν Α Ρ Η Σ	Ἰσμήνη, Μεσ-
Κ Α Ν Θ Α Ρ Ο Σ	σηνία, Εἰρή-
Κ Α Τ Η Χ Η Σ Ι Σ	νη, ἡμέρα). —
Κ Α Σ Σ Ι Τ Ε Ρ Ο Σ	42—46. Διὰ

τῶν, σκόρος, ρόγχος, δόλος, δροφή. —
47. ΣΑΡΕ (ἄλσ, Ἡρά, ἔαΡ, αἷΞ). —48.
Οὐδὲν διαφθεῖρει ὅσον ὁ ἔπαινος. —49.
Ἀγαπῶ πολὺ τὰ ζῶα (αγ ἀπό πο, λύ-
τα, ζῶ, ἄ).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΛΘ'—268]

Προσοχή!! Ὁ Σύλλογος «ΕΥΘΥΜΗ
ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ» παρουσιάζεται γεμά-
τος ὁρμή: **Πρόεδρος** ΟΠΛΑΔΟΣ ΑΜΕΡΙ-
ΚΑΝΙΣΜΟΥ. Ἀρχηγὸς κινήσεως καὶ γραμ-
ματεὺς. **Βολιωτοπούλες**. Ταμίης: **Ψυχα-
ριστής**. ΜΕΛΗ: Τρελλὴ Νεότης, Κῦμα
τοῦ Ἀναύρου, Καρδερίνα, Μικρὸς Κόμης,
Πεζὸς Καβαλλάρης, Ἰππότης Μπαγιάρ,
Ἰθαήλος. **Ἀντιπρόσωποι**: Ἀθηναῖων: Ρα-
σπουτίν. Προαστείων: Μάρκο Πόλο. Ἀρά-
μας: Νίκη. Πατρῶν: Λένα Χάρη. Θεσσα-
λονίκης: Βασιλίσσα τοῦ Χιουδιμορ. Ἀναμεί-
νους: **Μέγαν** σοβαρὸν Διαγωνισμὸν. Δεχό-
μεθα μέλη καὶ ἀντιπροσώπους. Διεύθυνσις
(ΛΗ'—872).

[ΛΘ'—269]

ΔΙΑΠΛΑΣΟΚΟΣΜΕ: Περιμένομεν γεν-
ναῖαν ὑποστήριξιν στὸν προσεχῆ δι-
αγωνισμὸν μας. — **Εὐθυμὴ Συντροφία**

[ΛΘ'—270]

Πρωτομπαίνοντας στὸν Διαπλάσσομο
Χαιρετῶ ὅλους.

Κεφαλωνιτοπούλα

[ΛΘ'—271]

Ανιχαίρετῶ μετὰ τρεῖς κανονίς, Δωδε-
καῖον=Τσολάκη.

Κεφαλωνιτοπούλα

[ΛΘ'—272]

«Ζουρλοπαρέα», με δάξασαι ὡς μέλος
Ζοοῦ; ἀπάντησέ μου. **Τοὶ Ταὶ**

[ΛΘ'—273]

Ζέφυρε, ποῖος σοὶ χτενίζει τίς ἀφέλειες;
Δάμπεθ Ὁδῶν,
Σκλαβωμένη Δωδεκάνησος

[ΛΘ'—274]

Ανταλλάσσω Μ. Μυστικά με Νυχτογρά-
φουδο καὶ Κόρη τοῦ Δράκουλα, δέξε-
σθε; Στείλτε πρῶτοι. Δ[οῖς] ἡ τῆς Ζουρ-
λοπαρέας, διὰ: **ΜΑΡΙΝΕΛΛΑ**

[ΛΘ'—275]

Σιδηροὺν Κράνος, πρόσχε, σὲ ξέρω. Θὰ
Σἀποκαλύψης! — **Ρομπέν τοῦ Δόξλεῦ**

[ΛΘ'—276]

Παρατείνωμεν διαγωνισμὸν μέχρι 20
Ἀπριλίου. Οὐαὶ καὶ ἀλλοίμονο, Κα-
τάσκοπε 33 ἡ δράση πλησιάζει στὸ τέλος!
Ζέφυρε, συμμαχίς, ἔ; Θὰ ἐκδικηθοῦμε
διὰ Κρηνίτην. **«ΖΟΥΡΛΟΠΑΡΕΑ»**

[ΛΘ'—277]

Ζέφυρε, ἐντύπωσιν ἤθελες νὰ κάνης ἀ-
ποκαλύπτοντας τὸν Κρηνίτην;
Ρομπέν τοῦ Δόξλεῦ

[ΛΘ'—278]

Διαπλάσσοῦλα-ες, ὡς εὐχομαι καλὴν
Πάσχα. Ἰδιαιτέρως Καπιταῖν Μπλούντ.
Ἐβερεστ

[ΛΘ'—279]

Ἐπεσομένη Δόρδε, ἡ καινούργια σοφ-
εμφάνιση στὴ Διαπλάσσομική σκηνή συμ-
πίπτει μετὰ τὴν ἐκλογὴ τοῦ νέου Πάπα Πίου
τοῦ 12ου! Ποῖος ξεποσμένος εἶδε, ὡς τῶ-
ρα, παρόμοια τιμὴ; Ἐχω ἐντολὴ νὰ σοὶ
διαβιβάσω φλογερὰ συγχαρητήρια ἐξ ὀνό-
ματος ὅλων τῶν προσφίλων σου, μὴδὲ τῆς
ἀθανάτης «σταφίδου» ἐξαιρουμένης! Καί
τώρα εἶναι καιρὸς νὰ συγκεντρώσῃς τοὺς
σκορπισμένους συμμαχούς σου. . . Δὲν θέλω
ἡ μεγάλη μου ἐπιθέση νὰ εἰς βρῆ ἐγκατα-
λειμμένο κι' ἀδύνατο! **Τερερέμετε!!!**
Σὺ κι' ἡ παρέα σου!..

ΤΡΙΣΚΑΤΑΡΑΤΟΣ

[ΛΘ'—280]

Νέα μέλη: Ἰππότης τῆς Ρόδου, Μικρὸς
Δόρδος. Ὑπενθυμίζουμε: δεχόμεθα μέ-
λη, ἀντιπροσώπους. Καταστατικὸ δωρεάν.
Τίνο Ρόσοι, χάσαμε εἰδήσεις σου.

Ράδιο Ἑλλάς

[ΛΘ'—281]

Ὁ Συναγεμνός τοῦ Συριανοῦ Διαπλάσ-
σοῦ, ὅστις εἶχε υιοπὸν τὴν ἐξόν-
τωσιν μας (!), ἀπέτυχε οἰκτρότατα! . .
Ὅστε καὶ ἡ . . . Μπαμπαοῦ! ἐτόλμησε νὰ
παρευρεθῇ. (Φοδῆθηκαν τὰ . . . κοριτσά-
κια! . . .) Αὐτὸ καταδεικνύει τὴν ὑπεροχὴν
μας, καὶ μᾶς τιμᾷ. Ὁμολογοῦμεν ὅμως,
πῶς ἐπιθυμοῦμεν ἔδραυν συλλόγου καὶ τὰ
προτρέπουμε νὰ συγκροτηθοῦν. Μὴ μᾶς
φοβερίζουν ὅμως, γιὰ . . . καλὸ τους!!!
«ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ»

[ΛΘ'—282]

Τὰ ἐμφανισθέντα «Ναυτάκια»! στὸν Ἀ-
πόλλωνα, προσεχῶς προσλαμβάνονται
στὸ κότερό μου. μούτσαι! — **Δνίς Μαρθ...**
ἀπὸ Λαίδη! . . . ταξιθέτης; !;

Θαλασσοκράτωρ

[ΛΘ'—283]

Ταχυδρόμος τῆς Λυών: σοὶ συνιστοῦμε . .
θρεψίνη! — **Μπιάνκα Σορέλλι**: συμφωνοῦ-
με. — **Μπαμπαοῦ**: ἐξ ἀπογοητεύσεως Συνα-
γεμνός . . . ταχέαν ἀνάρρωνιν! . . .

Υδροπόουλο Δημήτρωφ

[ΛΘ'—284]

Ὁ λότερμα συλλυπητήρια, **Μιχαήλ**
Στρογγώφ, γιὰ τὸ θάνατο τοῦ πα-
τέρου σου. **Οἱ «13»**

[ΛΘ'—285]

Μιχαήλ Στρογγώφ, γιὰ τὸ θάνατο
τοῦ πατέρα σου, τὰ πιὸ θερμά μας
συλλυπητήρια. **Ντεντεκτιβ Φάντασμα**
Κατάσκοπος 33

[ΛΘ'—286]

Εἰσακολυθὸ τετραδιάκια. Γιάννην Παγα-
νέπουλον, Poste Restante, Ἀθήνα (Κ).
Κατάσκοπος 33